

ฟ้ากับแกว
สมทบ

by: พรินซ์

Soul Mate
คู่ศิษะตาพาให้รัก

เมื่อใจดวงตาซักใจ ความรักอุ่นวามก็บังเกิด

"อ้อ! พูตความจริงที่ว่า...ทำไมล่ะพี่ว่าจะนอนกอดเมียตัวเองมันผิดตรงไหน
ดีเท่าไรแล้ว ที่ผมไม่บรรยายวิธีผลิตทายาทให้คุณฟังด้วย ...เพราะเรื่องนั้น
มันต้องใช้การปฏิบัติ

...ได้ยวมจะแสดงให้คุณเห็นเร็วๆนี้ล่ะ รับรองจะติดใจ"

"คนบ้า! พูตจากะสิ่งอย่างนี้ได้ยังไง ไม่รู้จักอายบ้าง"

ชายหนุ่มกลั้นหัวเราะเอาไว้แทบไม่อยู่ เห็นหน้าหวานๆ เริ่มแดงเรื่อขึ้นมาที
ซักสนุกยัยนี่คงทั้งเอ็นทั้งโกรธปนเปกันไปหมดเลยซินะ สม ดิสะอยากไม่รักชาตินัก
คอยดูนะจะแกล้งให้ซี้ดเลย

"เรื่องธรรมชาติมันทะเล่ตรงไหน คนแต่งงานกัน มีอะไรกัน และก็มีลูก
เรื่องธรรมดา ไม่ได้ผิดศีลธรรมอะไรสักหน่อย อย่าเวอร์ให้มันมากนักเลยนะ"

"ฉันไม่ได้เวอร์สักหน่อยนะ คุณก็รู้...ระ...เราแต่งงานกันแค่นั้นในนามเท่านั้น...
คุณจะมา...อ...เอ่อ...จะมาแต่ต้องฉันไม่ได้นะ"

"ในนามอะไร...ใครบอก...ผมเคยพูดหรือไง" เขาเลิกคิ้วถามอย่างทำทนาย
ร่างหน้าอย่างสามขุมเข้ามาใกล้ด้วยท่าทีคุกคาม น้ำขิงตกใจถอยกรูดจนไปชน
กับผนังห้อง เธอรู้ทางหนีและสุดท้ายก็ถูกกักไว้ในวงแขนของเขา คนคุกคาม
ยกมือยันไว้ที่ผนังข้างเธอด้วยร่างกายของตัวเอง รอยยิ้มชั่วร้ายปรากฏขึ้นช้าๆ
ขณะจ้องมองอาการกระสือกกระสันดิ้นรนของร่างเล็กๆอย่างสนุกสนานเต็มที่

ชื่อเรื่อง Soul Mate โขกชะตาพาให้รัก
ผู้เขียน พริน
พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2555
ราคา 275 บาท
ISBN 978-616-91042-0-9

หนังสือเล่มนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติโดยพินแก้วสำนักพิมพ์ ห้าม
ลอกเลียนแบบ เปลี่ยนแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์

จัดพิมพ์โดย

พินแก้วสำนักพิมพ์ ตู้ ปณ.26 ปณฝ.ราชเทวี

กรุงเทพมหานคร 10401

e-mail : pinkaewpublishing@hotmail.com

www.facebook.com/PinkaewBook

บรรณาธิการ

สุภัทธาราภรณ์ กุลภา

พิสูจน์อักษร

ทีมงานพินแก้ว

ออกแบบปก

TCC STUDIOS (<http://en.thaicartoonclub.com>)

ศิลปกรรมออกแบบรูปเล่ม

ฤทัยรัตน์ ลักคณาสมวิบูล

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท

ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท เคล็ดไทย จำกัด

117-119 ถนนเฟื่องนคร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

Tel. 02-2259536-9 ต่อ 11

พิมพ์บนกระดาษถนอมสายตา Green Read

ช่วยถนอมสายตาและลดแสงสะท้อนในการอ่าน

จากใจผู้เขียน

หลังจากใช้เวลาและความพยายามอย่างยาวนาน ในที่สุด Soul mate โชคชะตาพาให้รัก ก็สำเร็จเป็นรูปเล่มออกสู่สายตาผู้อ่านจนได้ ได้เห็นปกแล้วผู้เขียนสุดแสนจะปลื้มใจค่ะ ดีใจจริงๆ ที่ความพยายามของเราเป็นผลแล้ว

Soul mate โชคชะตาพาให้รัก เป็นนิยายโรแมนติกที่ออกแนวน่ารักสดใส ดูดีแต่ดีแต่มีเรื่องเหนือธรรมชาติมาเกี่ยวพันหน่อยๆค่ะ เรื่องราวก็คือคุณบอสพระเอกของเราถูกหมอทำนายว่าจะต้องตายถ้าไม่ได้แต่งงานกับเนื้อคู่ ชีวิต (เสเพล) ที่เคยสงบสุขจึงเกิดการปั่นป่วนโกลาหลขึ้นมาทันใด เรื่องราวสนุกसानอ่านแล้วยิ้มไปกรี๊ดไปแน่นอนค่ะ ถ้าท่านผู้อ่านได้อ่านแล้วรู้สึกอย่างไรก็แวะมาพูดคุยกันได้ที่ www.facebook.com/PinkaewBook นะคะ

สุดท้ายที่ขาดไม่ได้ก็ต้องขอขอบคุณทุกคนที่ช่วยเหลือจนนิยายเรื่องนี้กลายเป็นรูปเล่มจนได้ ขอขอบคุณคุณแม่ที่ให้อกำลังใจ ให้ความรัก ให้โอกาส และสิ่งดีงามต่างๆกับชีวิตผู้เขียน ขอขอบคุณแพรว, พี่อ้อ, น้องโค้ต, น้องตาลที่ให้คำปรึกษาและคอยรับฟังคำบ่น โอดครวญต่างๆของเรา ขอขอบคุณคุณปุ๋ยแห่ง paperfarm ที่ให้คำแนะนำดีๆเสมอ และต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ยินนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา และถ้าจะกรุณาก็ขอให้นำกลับไปที่บ้าน เปิดอ่านและร่วมเดินทางไปกับความรักของบอสและน้ำขิงด้วยกันนะคะ

ขอให้ความสุขอยู่กับคนอ่านทุกคนค่ะ

Prin

มนุษย์ทุกคนมีคู่แท้ แต่คู่แท้จะมารูปแบบที่ต่างกัน
บาง คนพบเพียง ครั้งแรกก็รู้แล้วว่า คือ คนที่ใช่
แต่บาง คน... อาจต้องใช้เวลามากกว่านั้น

ด้วยผลผลิตฤดูกาลที่ตกลงมาช่วงหนัก

ทำให้ผู้คนต้องซ่อนร่างตัวเองในร่มเงาที่พอจะบังเนื้อบั้งตัวของเขาได้ ไม่มีใครนึกว่าฝนจะตกลงมากลางฤดูร้อนที่แดดทอแสงแรงกล้า และคงไม่มีใครนึกด้วยเช่นกันว่า ความวุ่นวายกำลังจะเกิดขึ้นกับชายหนุ่มคนหนึ่งผู้ซึ่งชีวิตนี้ไม่เคยแพ้วพานกับความผิดหวังหรือเรื่องยุ่งยากลำบากใดๆ มาก่อน และเป็นชายคนเดียวกับคนที่ผู้หญิงทั้งประเทศใฝ่ฝันอยากจะเป็นเจ้าของ

“ภาสกร โรจนโยธิน”

ชายผู้กำลังเร่งรีบขับรถฝ่าสายฝนที่ตกกระหน่ำลงมาอย่างหนักไปยังสนามบินเพื่อจะหนีจากเรื่องวุ่นวายซึ่งไม่เข้ากับชีวิตสมบูรณ์แบบของเขาเลย

เรื่องที่ว่าเขาจะต้องตายภายใน สามเดือน!

“แม่! ผมบอกแล้วไง หมอดองหมอดูนะมันเชื่อไม่ได้ จะให้คำทำนายบ้าๆ บอๆ อย่างนั้นมาจำกัดชีวิตผม เป็นไปไม่ได้หรอกนะครับ!” เสียงที่เหมือนจะหมดความอดทนสองไปตามสาย วันนี้เป็นครั้งที่สิบแล้วละมั้งที่มารดาสุดที่รักโทรศัพท์มาห้ามไม่ให้เขาเดินทางไปต่างประเทศด้วยเหตุผลที่เฝ้าสุดๆ ว่า หมอดูที่สุดแสนจะมีชื่อเสียงบอกว่าเขาจะต้องตายถ้าไม่แต่งงานภายในสามเดือน

“ไร้สาระนะแม่คนเรานั้นจะตายก็ต้องตายจะไปเกี่ยวกันได้อย่างไร ถ้าแต่งงานไปแล้วจะอายุยืน” ชายหนุ่มเฝ้ายิ้มกับมารดาตลอดเจ็ดวันที่ผ่านมา แต่ท่านก็ไม่สนใจฟังแม้แต่น้อย และเขาก็สุดจะทนเมื่อท่านคอยขอร้องกึ่งบังคับให้เขาไปงานเลี้ยงน้ำชา งานเลี้ยงวันเกิด งานพบปะสังสรรค์บ้างบอคอแตกอะไรต่างๆ เพื่อให้เขาได้มีโอกาสพบกับผู้หญิง ลูกท่านหลานเธอ คุณหนูไฮโซทั้งหลายบรรดามีเมื่อจะเลือกมาแต่งงานด้วยสักคน

ความจริงภาสกรก็สงสัยว่าจะไปเจอผู้หญิงที่เกิดวันที่ 11 เดือน 11 ที่งานน้ำชาพวกนี้ได้อย่างไร แน่นอน ซึ่งเขาแอบหัวเราะอยู่ในใจ ฤกษ์ยามการเกิดที่แสนจะน่าขันพวกนี้

หมอดูคนนั้นบอกมาเอง

เขาคิดว่าถ้าอยากหาเจ้าสาวให้เขาจริงๆ มารดาก็ควรไปหาที่งานทะเบียนราษฎร ดีกว่า จะได้รู้ถึงโรงพยาบาลเกิดและบางที่อาจรู้ถึงชื่อหมอที่ทำการคลอดและพยาบาลผู้ช่วยไปด้วยเลย เข่าบ่นอย่างหงุดหงิดออกไปเมื่อสองวันก่อน แต่ดูเหมือนจะไปให้โอเดียนที่แสนเจิดจรัสกับท่านเสียมากกว่า

เช้าวันต่อมา ซึ่งก็คือวันนี้ท่านก็โทรมาบอกเขาด้วยน้ำเสียงเหมือนคนมีความสุขสุดขีดว่าให้ไปหาที่บริษัท ท่านเจอว่าที่เจ้าสาวของเขาแล้วให้เข้ามาดูตัวโดยด่วน

“จะบ้าไปกันใหญ่แล้ว” ชายหนุ่มบ่นออกมาหลังจากวางสายเมื่อเช้า เขาคิดว่ามารดาอาจเริ่มมีภาวะวิตกจริตขั้นรุนแรงแล้วก็ได้ ถึงแม้ที่ท่านทำไปจะเป็นเพราะความรักที่มีต่อเขาก็ตาม แต่ยังไม่ถึงแก่ไหน ถ้ายังอยู่ในเมืองไทยต่อไปเขาอาจเป็นบ้าไปด้วยอีกคน

ภาสกร ตัดสินใจในทันทีว่าจะต้องเดินทางไปต่างประเทศสักพัก ให้แม่ใจเย็นลงก่อน และตอนนี้นางแบบที่เขากำลังควงอยู่ก็ไปถ่ายแบบที่ประเทศอังกฤษพอดี เขาอาจแวะไปหาเธอแล้วคงเป็นเพื่อนที่ซุกซนสักพัก พอกลับมาเรื่องแต่งงงแต่งงานก็คงจะหายไปจากความคิดของแม่ หรือไม่ตอนนั้นพ่อก็คงจะกลับมาจากการเดินทางไปเซ็นสัญญาชุดเจาะบ่อน้ำมันที่ตะวันออกกลางแล้ว และคงจะช่วยพูดกับแม่ได้อีกทาง พ่อของเขาไม่เคยมีความเชื่อเรื่องโหราศาสตร์ ดวงดาว อะไรทั้งนั้นเช่นเดียวกันกับเขา

“ผมจองตัวไว้แล้ว เครื่องจะออกในหนึ่งชั่วโมงนี้ด้วย แม่เปลี่ยนใจผมไม่ได้หรอกนะครับ และถ้าแม่ยังไม่เลิกเรื่องบ้าบอ นั้น ผมก็จะไม่กลับบ้าน!” เขาพูดอย่างอารมณ์เสียแล้วกดปิดเครื่องโทรศัพท์ทันที เพราะว่าคุณแม่สุดที่รักจะโทรกลับมาอีก

ภาสกรขับอย่างรวดเร็ว แม้อรรถจะเหยียบน้ำซึ่งซึ่งอยู่ท่วมถนนจนสาครกระเด็น ลูกคนข้างทางก็ไม่ได้ใส่ใจ ไม่ใช่ว่าเขาจะเป็นคนเลวร้ายอะไรมากมาย แต่สำหรับผู้ชายที่เกิดมาพร้อมสมบัติพัสถาน รูปร่างหน้าตาที่สมบูรณ์แบบ มีพ่อแม่ที่รักทูนหัวทูนเกล้าให้ทุกอย่างตามใจชนิดไม่มีลืมหูลืมตา ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเจอความลำบากยอมมองไม่เห็นความลำบากของคนอื่นเช่นกันว่าเป็นยังไง แต่ไม่นานนี้แหละเขาจะได้ลิ้มรสมัน

ชายหนุ่มเหยียบเบรกรอย่างฉุนเฉียว รถของเขาต้องติดไฟแดง ฝนตกกรดติดย่างนี้เมื่อไหร่จะได้ไป

ก๊อกๆ ก๊อกๆ

ขณะกำลังกดเลือกเพลงจากเครื่องเล่นในรถยนต์คันหรูของตน ก็มีเสียงคนมาเคาะกระจกข้างที่นั่งฝั่งของเขา ‘คงเป็นพวกขายพวงมาลัยละซิ น้าราคาถูๆซะนี่ ผันตกหนักอย่าง

นี่จะมาขายอยู่ได้' เขาคิดแต่ก็ไม่สนใจยังคงค้นหาเพลงที่ต้องการต่อไป

ก๊อ กๆ ปังๆ ๆ ๆ !

“เฮ้ยมันจะเกินไปแล้วนะเว้ย!” ภาสกรหันไปโวยวายเมื่อคนขายพวงมาลัยดูจะทำเกินเหตุไปแล้ว

แต่ที่เขาเจอ กลับไม่ใช่คนขายพวงมาลัย ไม่ใช่คนขายหนังสือพิมพ์ และไม่ใช่คนประเภทที่จะมาพึ่งกระजरรถชาวบ้าน เธอเป็นผู้หญิงใส่ชุดนักศึกษาที่ดูเปี่ยมละม่อมแถมเต็มที นอกจากจะเปี่ยมเพราะฝนที่ตกหนักแล้ว เสื้อผ้าของเธอก็เหมือนจะพริ้วผ่านพายุโคลนมาหยกๆ

เขาลังเลที่จะเปิดกระจก แต่ดูท่าทางเอาเรื่องของเธอแล้ว ถ้าเขาไม่เปิดออกไปเจรจารถของเขาอาจจะพังในนาที่ใดนาที่หนึ่งก็ได้ ผู้หญิงคนนั้นกำลังจะทุบรถอีกครึ่ง แต่ภาสกรเปิดกระจกลงเสียก่อน เขายังไม่ทันจะพูดอะไร

“รถคุณเหยียบน้ำสาตกระเด็นใส่ฉัน!” เสียงตวาดดังลั่นทำเอาแก้วหูแทบแตก

“ซัปรถประสาอะไร ไม่ดูเลยรีใจว่ามันทำให้คนอื่นเค้าเดือดร้อน ดูซิเอกสารของฉันละหมดเลย คุณสอบไปซัปซีมาได้ยังไงเนี่ยทำไมถึงได้ไม่มีมารยาทและไร้ความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างนี้ ที่บ้านเค้าเอายางมตะย้อมต้มให้คุณกินแทนข้าวหรือไง ถึงได้นึกว่าถนนนี้เป็นของคุณคนเดียว ซัปรถร่างยังกะสร้างถนนเอง มีมือมีเท้าก็ตีแต่เอาไว้เหยียบคันเร่ง เคยดูมั่งมัยว่ามันทำให้คนอื่นเค้าเป็นยังไง นี่ฉันจะบอกอะไรให้ถนนน่ะเป็นภาษีของประชาชนทุกคนไม่ใช่ของคนรวยไร้สมองอย่างคุณคนเดียว ถ้าอยากจะทำหรือแสดงความรวยไร้สติของคุณก็ไปทำที่บ้านคุณโน่น...” และท่าทางจะมากอีกเป็นชุดๆ ถ้าภาสกรซึ่งพึ่งหายจากอาการตกตะลึงไม่พูดขัดขึ้นเสียก่อน

“ไร้สมองอย่างงั้นหรือ! นี่คุณเป็นใครถึงกล้าพูดกับผมอย่างงี้เนี่ย!” เขาเริ่มมีน้ำโท ส่งเสียงดังใส่ไม่แพ้กัน

“เฮอะ!” เธอพนมมือออกทางจมูกและถลึงตาใส่เขาอย่างดูถูก “ฉันเป็นใคร? ฉันก็เป็นคนธรรมดาที่ต้องมาเดือดร้อนเพราะคนหัวยุ่ย อย่างคุณนะจ๊ะ”

“มันจะเกินไปแล้วนะ! ผมไปทำอะไรให้คุณไม่ทราบ กรุณาอธิบายมาให้ละเอียดซิ ผมไปทำอะไรให้คนธรรมดาอย่างคุณต้องมาเดือดร้อน คุณถึงได้มาว่าผมปาวๆ อย่างงี้เนี่ย” เริ่มจะหมดความอดทน มาว่าเขาไร้สมอง แล้วยังช่วยอีกงั้นหรือ ภาสกร โจรจนโยธิน ผู้เปรียบพร้อมนี่นะ

“รถ-ของ-คุณ-เหยียบ-น้ำ-ข้างทาง-สาตกระเด็น-ใส่-ฉัน” เธอเน้นทีละคำอย่าง

พยายามอดกลั้นอารมณ์

“แล้วไง” เขาตอบอย่างไม่แยแส

“แล้วไง! แล้วไงขึ้นเธอ! คุณนี่มันเป็นมนุษย์แบบไหนกันนะ คุณรู้จักมั๊ยคำว่า ‘สำนึกผิดนะ’ ดูปากฉันนะ สำ-นึก-ผิด คุณได้เกรดศูนย์วิชาภาษาไทย หรือว่าสอบตกวิชาจริยธรรมกันแน่” เธอตะโกนลั่นด้วยอารมณ์โกรธสุดขีด

“คุณรู้รีเปล่า นี่มันคืออะไร” เธอชูกระเป๋าผ้าใบใหญ่ซึ่งมีเอกสารสีขาวๆ อยู่ข้างในด้วยนิ้วนางและนิ้วก้อย ส่วนนิ้วที่เหลือถือแก้วพลาสติกสีขาวขนาดกลางไว้

ภาสกรเริ่มเข้าใจที่*ยัยคนธรรมดา*พูด น้ำที่รถเขาเหยียบสาดใส่เธอนั้นนอกจากจะสกาดโคลนจากถนนที่กำลังซ่อมแซมใส่เธอไปเต็มๆ แล้ว มันยังทำให้เอกสารของเธอและไปหมดด้วย

แต่จะให้เขายอมรับนะเธอ...

“แก้วน้ำ! ให้เดาก็คงเป็นกาแฟละมั้ง”

“อ้อ...เธอ...แก้วกาแฟ ฉันเพิ่งรู้คนอย่างคุณหน้าตาก็ดี แต่ไม่น่าเชื่อ นอกจากไร้ความรับผิดชอบแล้ว เซลล์ประสาทการวิเคราะห์ในสมองยังไม่มีอีกด้วย ”

“เฮ้ย! มันจะเกินไปแล้วนะ! ถึงฉันจะทำให้เธอต้องเปียกแต่มันก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไรมากมายสักหน่อย” ภาสกรโกรธจัดเปลี่ยนสรรพนามเรียกชื่อด้วยความโมโห ไม่ต้องมาสุก่ง สุภาพกันแล้วคราวนี้

ผลึก!

เขาเปิดประตูออกมาอย่างแรงจนยาดึกปากจัดนั้นถอยไปข้างหลังเกือบชนกับมอเตอร์ไซด์รับจ้าง ซึ่งเขาคาดว่าเธอคงซ้อนท้ายรถคันนี้มาเพื่อหาเรื่องเขาโดยเฉพาะ โชคดีสำหรับภาสกรที่เวลานี้ฝนตกแค่ปรอยๆ เท่านั้นทำให้เขาไม่ต้องเปียก แต่ทว่าทั้งเขาและเธอก็ตกเป็นเป้าสายตาของคนทั้งท้องถนนไปแล้ว

ภาสกร รู้สึกว่าความสูงของเขาจะขมยาดึกก็มอมแมมนี่ได้อยู่หมัด จากที่อยู่ในรถเขาต้องเงยหน้ามองเธอ แต่ตอนนี้เธอต้องเงยหน้ามองเขาแล้วเพราะเธอสูงแค่ไหล่เขาเท่านั้นเอง

‘ตัวเล็กแค่นี้แล้วยังทำเก่ง’ เขาคิดเยาะในใจ

ถึงจะดูเสียเปรียบแต่พลังใจของหญิงสาวคนนั้นก็ไม่หมดไปง่ายๆ “นี่มันทรานสคริปต์บัตรประชาชน สูจิบัตร ทะเบียนบ้าน และใบเกียรติบัตร ที่ฉันสะสมมาทั้งชีวิตนะ ไม่เด็ดร้อนบ้านคุณซิ! เพราะคนไร้ความรับผิดชอบอย่างคุณคนเดียว เอกสารสำคัญของฉัน ถึงได้

ฟังพินาศปนปีหมดเลย”

“เหรอ~”

คำตอบของภาสกรดูจะไม่ถูกใจของเธอนักและหญิงสาวคนนั้นก็คงปรารถนาจะแสดงความไม่พอใจนั้นออกอย่างเต็มที่ ทั้งคู่จ้องหน้ากันอย่างจะกินเลือดกินเนื้ออยู่คู่หนึ่งปากแดงๆ กำลังจะอ้าปากคำ แต่คนตัวโตกว่าที่อารมณ์เสียอย่างที่สุดก็ตะโกนขัดมาเสียก่อน

“ก็ได้!” เขากระซากเสียง

“อยากได้เท่าไรก็พูดมา!” ภาสกรคว้ากระเป๋าต๋องออกมา และมองหน้า ยัยคนธรรมดาที่แสนสกรปรกนั้นอย่างดูถูก “หนึ่งพัน สองพัน สามพันบาท”

แต่ดูเหมือนเธอจะไม่รับฟังสิ่งที่เขาพูดเลย กลับอ้าปากค้างจ้องเขาด้วยดวงตากลมโตเดือดตาล

“โอเค ฉันให้เธอห้าพันบาท” เขาควักเงินออกมาตามจำนวนที่พูดไว้ “รีบๆ รัไปซะ ฉันมีเวลาไม่มากนักหรอกนะ”

“คุณนี้เป็นมนุษย์ที่น่ารังเกียจที่สุดในโลกเลย ห้าพันบาททั้งนี้เหรอ” เธอโต้ด้วยน้ำเสียงคล้ายความอดทนกำลังจะขาดสะบั้น

“ทำไม ไม่พอรีใจ พวกคนจนก็อย่างนี้แหละ ได้คิบจะเอาคอก ก็ได้ ฉันให้เธอหนึ่งหมื่นบาทก็แล้วกันฉันมีเงินสดไม่มากนักจะเอารีไม่เอา” เขายัดเงินใส่มือเธอแบบส่งๆ หญิงสาวคนนั้นยืนนิ่งอ้าปากค้าง

“ไม่เคยเห็นเงินเยอะขนาดนี้มาก่อนรีใจ อ้าปากค้างอยู่ได้ ทุเรศชะมัด” ริมฝีปากหยักเข้มพูดจาเหยียดหยามให้หายแค้นใจ มองยัยคนธรรมดาแบบหมิ่นๆ สักพัก คิดว่าเรื่องคงจบแล้วกำลังจะกลับเข้าไปในรถ แต่เสียงของยัยปากจืดที่เลอะโคลนเต็มตัวก็ดึงเขาเอาไว้เสียก่อน

“ฉันไม่ได้อยากได้เงินของคุณหรอกนะ” เธอพูดซ้ำๆ มองหน้าเขาด้วยสายตามุ่งร้าย

“แต่ฉันอยาก**จะ**ให้อะไรคุณมากกว่า”

ภาสกรแปลกใจ แต่เขาก็ได้รับคำตอบในอีกไม่กี่วินาทีต่อมา ของเหลวสีเหลืองอ่อนที่ดูจะเหนียวเหนอะเพราะน้ำตาลผสมควร (ซึ่งไม่ใช่กาแฟอย่างที่เขาคาดไว้แน่นอน)ไหลออกจากแก้วพลาสติกที่อยู่ในมือของยัยคนธรรมดา คนนั้น

น้ำหวานนั้นค่อยๆ ไหลลงมาตามแรงดึงดูดของโลก ตกลงสู่เสื้อเชีตราคาแพงไหลมาตามไหล่ของเขาแทรกซึมผ่านเส้นใยผ้าซ้ำๆ จนมาถึงเอว...เปื้อนเสื้อไปครึ่งตัว

“นี่...เป็นของขวัญจากฉัน สำหรับผู้ชายที่น่ารังเกียจ” เธอเทลงซ้ำๆ อย่างปราณีต

ส่งคำพูดเชือดเชือน ดูอ่อนหวานแต่คมกริบ

“น่าขยะแขยง”

เธอเปลี่ยนมาหลงไหลผู้ชาย พร้อมกับจ้องตาเขาอย่างทำทายเป็นไม่ดลละ

“และ...ไร้ความรับผิดชอบที่สุดในโลกอย่างคุณ!”

เธอเคาะแก้วพลาสติกอย่างบรรจงลงบนไหล่ของเขานหมดหยดสุดท้าย “สำหรับเงินนี่นะเอาคืนไปเถอะ ถ้ามันพอจะช่วยบัวได้ยามะตอยอย่างคุณได้ ก็กรุณาเอาไปหาซื้อหนังสือสอนจริยธรรม มารยาท และความรับผิดชอบต่อสังคมมาใส่สมองกลางๆ ไร้ความคิดของคุณซะด้วย!” มือเรียวเล็กกัดเงินลงใส่กระเป๋าเสื้อ และส่งแวตตามาดร้ายเต็มปรีให้เขา

“ลาก่อน บ๊าย บายยย~” หญิงสาวคนนั้นกระโดดขึ้นมอเตอร์ไซด์รับจ้าง โบกมือให้เขาและจากไป พร้อมรอยยิ้มเยาะเย้ย

การเยาะเย้ยซึ่งชีวิตของ ภาสกร โรจนโยธิน ไม่เคยได้รับมาก่อน...

“นักเลงตกเครื่องบินนั้นเนรวร...”

“ก็เออนะซี กว่าฉันจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อใหม่ได้ก็เลยเวลาบินไปเป็นชั่วโมง คิดแล้ว โมโหซะมัด” ภาสกรกระแทกแก้วเครื่องดื่มลงบนโต๊ะอย่างแรงจนสิ่งที่อยู่ในนั้นกระฉอกออกไปกว่าครึ่ง การเข้ามากินดื่มในผับตรงกลางใจเมืองที่เคยช่วยให้รื่นเริงบัดนี้ไม่ได้ดีบารมณีกุรุงุ่นของเขาลงสักนิด

“เฮ้ยใจเย็น บอส เรื่องเล็กน้า”

“แกก็พูดได้ซิวะไอ้บณ แกไม่ได้เจอเองนี่หว่า ยัยเด็กปากจัตนั่นมันไม่ตาแก่เหมือนที่ตาฉันนี่ แกจะไปรู้สี่กอะไร ฉันท ภาสกร โรจนโยธิน นะเว้ย ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครว่าฉันไร้สมองเลยนะ เด็กนั่นมันบังอาจซะมัด แล้วยังมาเทน้ำหวานอะไรก็ไม่รู้ใส่ฉันอีกด้วย” ชายหนุ่มหงุดหงิดอย่างหนัก แต่เพื่อนสนิทของเขาทั้งสองคนดูจะตลกกับเรื่องนี้มากกว่าจะเห็นใจ

“พวกแกจะเลิกซำกันสักทีไม่ได้หรือไงวะ คนกำลังเซ็งเพื่อนยังมาสมหัว หัวเราะเยาะกันอยู่ได้”

“จะไม่ให้ซาได้ไงวะบอส ดูหน้าแกดิ ยัยเด็กนั่นคงทำแกแสบจริงๆ ฉันทอยากเห็นจิงเลยระยะเวลาเธอตาแก่เนะเป็นยังไง คงสะใจนาคู...เค้าเรียกไอ้บอสว่าไงนะพิท” ปณวัฒน์ยกแก้วน้ำสีอำพันขึ้นดื่มแล้วหันไปมองเพื่อนที่นั่งฝั่งตรงข้าม

ชายหนุ่มร่างสูงที่ดูรื่นเริงเสมอหัวเราะออกมาหน่อยหนึ่ง “ไม่มีเซล์ประสาทส่วนการวิเคราะห์ ไร้ความรับผิดชอบที่สุดในโลก...และอะไรน้า” เขาทำท่าคิด อย่างดูเสแสร้งเป็นที่สุด

“และ...ห่วย”

ปณวัฒน์พูดเต็มให้พร้อมกับยกแก้วเหล้าขึ้นชนกับเพื่อนเหมือนเป็นการเฉลิมฉลองสิ่งที่นายินดี ยังไงยังงั้น

“เออ! เอากันให้หน้าใจ พวกแกจะช่วยเป็นเดียดเป็นแคนแทนเพื่อนมั่งไม่ได้เลยนะ”

“เอาน่าๆ เพื่อน” ปณวัฒน์พยายามปลอบใจ ก่อนจะถามด้วยประกายตาพราวระยิบ “แล้วแคะวางแผนรึยังล่ะ”

“แผนอะไรวะ” ภาสกรหันมามองพร้อมขมวดคิ้วสงสัย

“ก็แผนที่ว่า...จะเอาเงินไปหาซื้อจรรยาธรรมที่ไหน มาใส่สมอกลงๆ ของแกลงละฮ่าๆ” แล้วเสียงฮาครืนก็ดังขึ้นอีก

“ไอ้ปณ! ถ้าแกไม่อยากมีเรื่องกับฉันก็หุบปากเงียบๆ ไปเลยไป” คนถูกหัวเราะหมดความอดทน อยากจะเงี้ยวเท้าประทับลงบนหน้าของเพื่อนเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่ทั้งพี่รณัฐและปณวัฒน์ ก็ดูจะมีความสุขกันเหลือเกิน จนไม่ได้กลัววิชาการต่อสู้ของเพื่อนสักนิด

“ยายเด็กนั่นหน้าตาเป็นโงะฉันอยากเจอตัวจริงเจ้าหล่อนจังเลยวะ” พี่รณัฐถามอย่างอยากรู้

“ไซ้...ผู้หญิงที่กล้าอย่างนี้ฉันไม่ได้เจอมานานแล้ว สวยปะวะบอส ถ้าสวยแต่ฉันจัดการแก้แค้นให้แกเอง” ปณวัฒน์พูดถึงคำว่าแก้แค้นพร้อมสายตาระยิบระยับที่เข้าใจความหมายกันดีว่าหมายถึงอะไร

ภาสกรหันไปมองเพื่อนซึ่งๆ แล้วพนคำพูดออกมาทันที “สกปรก โสโครก มอมแมม ยังกะลูกหมาตักน้ำ ผมเป็นกะซัง ปากก็จืด หน้าตาห่วยยังกะอะไรดี”

“อ้าวเหอ วัว~ น่าเสียดายวะ งั้นก็เสียใจด้วยนะเพื่อน ฉันคงช่วยแก้แค้นไม่ได้แล้วละ เพราะวิธีของฉัน...มันใช้ได้เฉพาะกับผู้หญิงที่สวยคู่ควรกับคนอย่างฉันเท่านั้น” พูดพร้อมหัวเราะลงลูกคอ

“แต่เจ้าหล่อนก็เง้มากเลยนะที่กล้าทำกะแกอย่างนี้ ฉันสงสัยจริงๆ ในประเทศนี้ยังมีผู้หญิงคนไหน ไม่รู้จักแกด้วยเหอวะ...ภาสกร โรจนโยธิน หนึ่งในสิบสุดยอดหนุ่มโสดในฝันที่ผู้หญิงอยากแต่งงานด้วยมากที่สุดของนิตยสารสิบฉบับสองปีซ้อน” พี่รณัฐพูดพร้อมสายตาสงสัย

“ก็มีแล้วไงอย่างน้อยก็คงเป็นยายเด็กนั่นล่ะ” ปณวัฒน์ตอบให้แล้วยกแก้วขึ้นดื่ม “ฉันว่ามันก็มีข้อดีเหมือนกันนะเว้ยบอสที่แกตกเครื่องบินอย่างนี้ อย่างน้อยก็ทำให้แกไม่ต้องไปให้ยายแนนจับเอาที่อังกฤชงละเพื่อน”

“เฮ้ยฉันไม่กระจอกขนาดให้ผู้หญิงจับงายๆ หรอกเว้ย”

“แกไม่รู้ฤทธิ์ผู้หญิงคนนั้น แกจำตอนเธอคบกับพี่เปรมไม่ได้หรือโงะ แคคงไปเที่ยวด้วยวันเดียว เจ้าหล่อนเล่นขนนักข่าวมาเป็นกองทัพ ลงหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งไปทั้งสัปดาห์ แม้ฉันจะออกเกือบแตกตาย..โชคดีที่พี่เปรมรอดมาได้” ปณวัฒน์เล่าถึงประสบการณ์

ที่พี่ชายของเขาเจอมาด้วยสีหน้าขยาดเล็กน้อย

“ฉันว่าตอนนั้นเจ้าหล่อนไม่ได้ตั้งใจจะจับพี่แกหรือกะป็น” พีรณัฐ ตั้งข้อสังเกตอย่างฉลาด “แต่ฉันว่ายายแนนนั้นอยากหาทางดังมากกว่า และมันก็ไม่มียูวีไหนจะรวดเร็วไปกว่าควงผู้ชายรวยๆ สักคนและจะให้ดีก็ควรมีชื่อเสียงเช่นพี่ชายแกที่ติดสอยดอยชายในฝันอะไรนั่นด้วย”

“ก็อาจจะถูกของแณะะ” ปณวัฒน์นั่งคิด “ดูตอนนี้เจ้าหล่อนดังเป็นพลุ ช่องไหน ช่องไหน ก็เชิญไปสัมภาษณ์เรื่องพี่ชายฉันทั้งนั้น...นี่ข้ายังไม่ทันซา แกก็มาช่วยเพิ่มกระแสให้เธออีกกะบอส”

“แกก็รู้คนอย่างฉันไม่เคยจริงจังกะใครอยู่แล้ว ก็แค่ควงเล่นๆ ฉันไม่ให้ใครมาจับฉันง่าย ๆ หรือหน้า” ภาสกรยกแก้วขึ้นจรรดิมฝีปากพูดอย่างเหยียดๆ

“พูดถึงเรื่องนี้ แม่แกไปถึงไหนแล้ววะ” น้ำเสียงคนพูดเจอความขบขันไว้เต็มเปี่ยม

“ไปถึงกองทะเบียนราษฎรแล้ว....”

“อ้าวไปทำไมวะ แม่แกอยากได้ลูกสะใภ้เป็นข้าราชการรึไง” พีรณัฐสงสัย

“คงนั่นมั้ง...โคตรเซ็งเลยวะ ทำไมชีวิตฉันช่วงนี้มันถึงวุ่นวายนักนะ” ภาสกรกระแทกแก้วลงบนโต๊ะ พอคิดถึงเรื่องนี้อารมณ์ที่เสียอยู่แล้วก็ยิ่งเสียหนักเข้าไปใหญ่

“เออน่า ยังไม่แม่แกก็บังคับให้แกแต่งงานกะใครไม่ได้หรือ กานรักแกจะตาย ฉันว่าเราเที่ยวกันให้สนุกดีกว่า อย่าคิดมากเพื่อน” ปณวัฒน์วางแก้วลงด้วยอีกคน

“ฉันว่าฉันหาวิธีคลายเครียดให้แกได้แล้วกะบอส” พีรณัฐส่งสายตาเป็นนัยให้เพื่อนมองไปยังโต๊ะฝั่งตรงข้าม ซึ่งมีสาว ๆ ที่แต่งตัวเซ็กซี่เข้ายวนนั่งอยู่เต็ม “พวกหล่อนมองมาทางนี้ตั้งนานแล้ว ฉันจอกคนเสื้อสีส้มนะเว้ย”

“ฉันรู้จัก เป็นพวกนางแบบนะเคยเจอเมื่อสองสามวันก่อนที่ฉันไปงานเปิดร้านเสื้อ มา ลองดูหน่อยมัยละ บอสกว่าไง สนคนไหน ฉันยกให้แกก็ได้นะถ้าแกสนใจ เห็นว่าเพื่อนกำลังทุกข์นะเนี่ย” ปณวัฒน์ พูดด้วยน้ำเสียงร่าเริงกรุ้มกริม

“ฉันไม่มีอารมณ์วะ” ภาสกรตอบไปด้วยหน้าตาเฉยชา

“อ้าวโหงเป็นงั้น คาสโนว่าบอส เกิดอยากจะวางมือแล้วรึไง”

“พวกแกไปเถอะฉันว่าจะกลับแล้ว วันนี้เซ็งวะ” ร่างสูงลุกขึ้นจากโซฟาหรุ ก้าวเดินออกจากคลับแห่งนั้น ด้วยความเบื่อหน่ายทุกสิ่งรอบตัว

วันนี้หลังจากโดนยัยเด็กกะโปโลนั้นตำมาอย่างยาวเหยียด ภาสกร โรจนโยธิน ชายหนุ่มที่แทบจะพร้อมทุกอย่างคนนี้ ก็หมดอารมณ์จะทำอะไรทั้งนั้นแล้ว...

“แล้วที่นั่นคะแม่ น้ำขิง ก็เลยเทน้ำขิงที่เพิ่งซื้อมาราดนายโรคจิตคนนั้นทิ้งตัวเอง ละคะ อีตานั่นนะหน้าตางี้ซ็อกสุดๆ ...อ่าๆ ...คิดแล้วสะใจ”

ขณะที่ชายหนุ่มอีกคนกำลังอารมณ์เสียอย่างหนัก หญิงสาวที่เป็นตัวต้นเหตุของ เรื่องในวันนั้นก็กำลังเดินไปเดินมาตากเอกสารของเธอตามที่ต่างๆ ของบ้าน พร้อมบ่นด่าชาย คนนั้นไปต่างๆ นานา ให้พ่อและแม่ของเธอฟัง

“แต่ก็เสียดายเหมือนกัน กินไปได้นิดเดียวเอง แต่นั่นละความจริงแค่นี้ก็น้อยไป ด้วยซ้ำสำหรับคนอย่างนายนั่น เพิ่งเคยพบเคยเจอคนอะไรนิสัยแย่มากที่สุด ทำผิดนอกจากไม่รู้ จักขอโทษแล้ว ยิ่งแก้ปัญหาคด้วยการเอาเงินมาพาดหัวคนอื่นด้วย ถ้าเจออีกทีนะน้ำขิงจะ ตันให้หน้าหายไปแล้วคอยดูซิ” หญิงสาวทุบกำปั้นลงบนฝ่ามืออย่างหมายมั่น

“ลูกก็กลัวเกินหญิงไปนิดนะจ๊ะ ถ้าสมมุติเค้าทำอะไรเข้านมาจะทำยังไง ตัวก็แค่นี้ จะไปสู้อะไรเค้าได้ ผู้หญิงนะยังงี้ก็เสียเปรียบวันยังค่ำ” แม่เห็นลูกสาวดูจะหัวไปหน่อยก็ เอ่ยเตือน

แต่ลูกสาวก็ดูไม่ค่อยจะเชื่อฟังนัก “น้ำขิงไม่กลัวหรอกคะแม่ ลูกพอจะอย่างไรใหม่ ค่ะพอ” ว่าพลางอ่อนเข้าไปกอดเอวพ่อไว้

“โอ้ลูก...ตอนนั้นพ่อก็อายุที่ทำงานจะไปช่วยอะไรหนูได้ละ” นที วีรบุญกุล ลูกศิษย์ ลูกสาวคนเดียวด้วยความรักใคร่

“แหม พ่อคะ แม่คะ ฮะดูให้หัวน้ำขิงไม่เป็นอะไรเลย ปลอดภัยไม่บุบสลายไป สักนิด” เธอหมუნตัวให้บิดามารดาดูหนึ่งรอบพร้อมยิ้มกว้างสดใส

“แม่ล่ะกลัวจริงๆ ยิ่งชุดนักศึกษาสีขาวพอถูกน้ำก็บางไปกันใหญ่อย่างนั้น เรายัง ไม่ใช่จะซีริวิชีไหร่อะไรสักหน่อย ถ้าเกิดเค้าหน้ามืดลากเราขึ้นรถขึ้นมาจะทำยังไงล่ะลูก”

“ไม่ไปีพ่อกะแม่ น้ำขิงนะใส่เสื้อกล้ามไว้ข้างในตลอดอยู่แล้ว แหม ลูกของแม่คน นี้ออกจะเรียบริ่อย อ่อนหวาน ไม่ต้องห่วงพ่อกะคะ”

พ่อแม่หัวเราะขึ้นพร้อมกัน “เรียบริ่อย พ่อก็คพอจะเข้าใจ แต่อ่อนหวานนี่ท่าทางคง ห่างไกลนะลูก ยิ่งสำหรับพ่อหนุ่มคนที่เจอน้ำขิงของเราเราไปเติมตัวแล้วละก็ คง...”

“อย่าไปสงสารเค้าเลยคะพ่อ ต้องสงสารน้ำขิงมากกว่าเป็นอนโคลนทั้งตัว แถม เอกสารก็ฟังจนหมดเลย เสียดายจังน้ำขิงเลยได้ทราบสคริปเลอะๆ นี้อาวอดพอกับแม่แทน” หญิงสาวหยิบกระดาษที่ยับเยินเต็มที่ยื่นให้บิดามารดาของเธอดู พวกเขาทั้งสองยิ้มอย่าง ให้กำลังใจ

“ไม่เป็นไรหรอกลูก เดี่ยวมันก็แห้ง”

“เกรดตัวสุดท้ายออกมา น้ำขิงได้ A ด้วยล่ะคะแม่ โชคดีมากเลยในที่สุดน้ำขิงก็ได้เกรด 3.00 จนได้ ฮุฮุ” เธอยิ้มดีใจ แต่แล้วก็ทำหน้าเศร้าๆ “พ่อ แม่เสียใจรีเปล่าคะที่น้ำขิงไม่ได้เกียรตินิยม”

“โอ๊ยไม่หอรอกลูก ไม่เลย ไม่ต้องคิดมาก” พ่อลูบศีรษะลูกสาวอย่างแสนรัก “เกรดเฉลี่ยมันก็ไม่ใช่ว่าทุกอย่างที่กำหนดชีวิตของเราจะหน้อย คนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตตั้งเยอะแยะที่เขาแทบไม่ได้จบปริญญาด้วยซ้ำ”

“แค่ลูกเรียนในสิ่งที่ชอบและมีความสุขในชีวิต แค่นี้พ่อกับแม่ก็ดีใจมากแล้วล่ะจ๊ะ” แม่ยิ้มให้

“และที่หนูได้ตั้ง 3.00 นี้ก็เหนือความคาดหมายของพ่อแล้วล่ะ” พ่อแสวง

“แหมพ่อนะ” น้ำขิงมองพองอนๆ แต่ก็กลับมาคุยจ้อเหมือนเดิม “วันนี้ น้ำขิงเจอป่านด้วยล่ะคะแม่” หญิงสาวหันไปทามารดา และเอ่ยขึ้นชมสายป่านเด็กกำพร้าซึ่งเคยอาศัยในมูลนิธินรีราชาให้พ่อแม่ฟัง “ป่านเก่งมากๆ เลย ได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งเหรียญทองด้วยแหละคะ เห็นป่านบอกว่ากำลังจะซื้อบ้านด้วย ”

“จริงหรือลูก แหมป่านนี่เก่งจริงๆ นะ ที่แรกที่แกมาขอออกไปอยู่ข้างนอกเอง แม่ก็เป็นห่วง แต่พอเห็นอย่างนี้ก็สบายใจ ”

“งานที่สถานีวิทยุของเค้าก็กำลังไปได้ดีด้วยนะคะแม่...ว่าแล้วน้ำขิงก็ต้องไปทำงานทำมั่งแล้วล่ะ อายป่านจึงขนาดทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยยังทำได้ดีทุกอย่าง”

“ก็คงว่าดีนะ แล้วหนูจะไปสมัครงานวันไหนล่ะลูก”

“ก็คงพ่รุ่นนี้เลยล่ะคะ...แต่น้ำขิงกังวลเรื่องเอกสารละๆ พวกนี้จิง เค้าจะต้องว่าน้ำขิงเป็นคนไม่มีระเบียบวินัย หรือไม่มีมารู้จักรักษาของแม่ๆ เลย ถึงได้ทำเอกสารสำคัญป่นปี้ไปหมดอย่างนี้ เพราะนายซีเก็ทโรคจิตนั่นคนเดียว คิดแล้วโมโห ”

น้ำขิงพนมมือขึ้นทวมหัวพร้อมกับบ่นพึมพำออกมา “สาธุ ขอให้เป็นหวัด ขอให้ เป็นไข้ ขอให้เป็นลมบ้าหมู เล็บขบ หกล้ม หรือไม่มีก็ให้หมดมาตอมแล้วก็ตายไปเลย เพียง เพียง ฮะ...ฮาดดด...ฮัดจิว!”

“อ้าวว่าแต่เขา อิเหนาเป็นเองซะละนี่ ตากฝนขนาดนั้นคงเป็นหวัดเข้าแล้วละซิ” บิดาจับหน้าผากลูกสาวดูด้วยความเป็นห่วง “ตัวรุ่มๆ นะ เอาล่ะเดี่ยวพ่อไปเอายามาให้กิน แล้วนอนพักซะนะลูก” พุดจบพ่อก็เดินเข้าไปในห้องครัวเพื่อหยิบยา

“แต่น้ำขิงต้องไปช่วยแม่พาพวกน้องๆ เข้านอนนะคะ ” ลูกสาวท้วง

“ไม่เป็นไรหอรอกจะเรื่องแค่นี้เองเดี๋ยวให้พวกเด็กโตช่วยก็ได้” แม่ตอบอย่างใจดี

“แต่น้องๆ เค้า ...”

“พักผ่อนเถอะลูก เดี๋ยวเราจะเอาหวัดไปแพร่ให้น้องเค้ามากกว่าจะไปช่วยนะ”
พ่อออกมาพอดีพร้อมกับน้ำหนึ่งแก้วและยาสองเม็ด พอให้น้ำซิงกินยาแล้วพวกท่านก็พาลูกสาวสุดที่รักมาส่งที่ห้องแล้วก็เดินออกไป

ในห้องนอนที่เปิดไฟไว้หนึ่งดวง น้ำซิงนอนบนเตียงนุ่มที่แสนอบอุ่นของตัวเองด้วยความสบายใจ

เธอรู้สึกว่าตัวเองช่างโชคดีจริงๆ ที่เกิดมาในครอบครัวที่อบอุ่นและมีความสุขอย่างนี้ พ่อของเธอเป็นข้าราชการที่ขึ้นชื่อด้านความซื่อสัตย์สุจริตมาก และอาชีพการงานของท่านก็ก้าวหน้าได้ด้วยดี ในวัยห้าสิบสามปี พ่อของน้ำซิงก็มีตำแหน่งเป็นถึงอธิบดีแล้ว ถึงจะทำงานหนักแต่ท่านก็มีเวลาให้ครอบครัวเสมอ

ส่วนแม่ก็เป็นนักสังคมสงเคราะห์และอาจารย์มหาวิทยาลัยที่แสนจะอ่อนโยนเข้าอกเข้าใจคนอื่น ใครอยู่ใกล้ก็รักท่านทั้งนั้น และแม่ของเธอก็เป็นคนที่ทำกับข้าวอร่อยที่สุดในโลกด้วย พ่อกับแม่ของน้ำซิงไม่เคยทะเลาะกันเลย ท่านทั้งสองมีชีวิตคู่ที่สงบสุข น้ำซิงใฝ่ฝันเสมอว่าสักวันหนึ่งเธอจะได้แต่งงานกับคนที่รักเธอและเธอก็รักเขา มีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นมีความสุขเหมือนที่พ่อแม่มี

แม้ตอนนี้ครอบครัวของเธอจะไม่ได้ร่ำรวยเหมือนเมื่อก่อน แต่ความสุขก็มีมากกว่าเงินทองทุกอย่าง

บ้านที่น้ำซิงอาศัยอยู่ตอนนี้เป็นบ้านไม้หลังเล็กชั้นเดียว ยกพื้นสูงมี 2 ห้องนอน และระเบียงหน้าบ้านสีขาวซึ่งเต็มไปด้วยดอกไม้ ในอาณาเขตที่ดิน 5 ไร่ ซึ่งกึ่งกลางมีคฤหาสน์สีนวลหลังใหญ่ดูทรุดโทรมเต็มที่ตั้งตระหง่านอยู่อย่างน่าเกรงขาม

ความจริงในอดีต บ้านหลังนี้ที่น้ำซิงอาศัยอยู่เคยเป็นเรือนคนไข้มาก่อน สิบหกปีแล้วที่มันกลายมาเป็นบ้านที่อบอุ่นของเธอ ตอนที่น้ำซิงยังเด็กอยู่นั้นเธอเคยใช้ชีวิตอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ แวดล้อมด้วยพี่เลี้ยงหลายคน แต่เมื่อ 16 ปีก่อน มูลนิธิแสงดาวที่อุพการะเด็กกำพร้าอยู่ถึง 30 คนต้องปิดตัวลงเพราะหนี้สินที่มากมายจนไม่อาจจะชำระได้ ต้องถูกยึดที่ดินและอาคารซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของเด็กๆ ไป เด็กกำพร้าทั้ง 30 คนไม่มีที่อาศัยสุดท้ายอาจต้องไปเป็นเด็กข้างถนน

แม่ของน้ำซิงซึ่งเป็นนักสังคมสงเคราะห์และรู้จักกับเจ้าของมูลนิธิ จึงยื่นมือเข้าไปช่วยรับอุปการะเด็กเหล่านั้นเสียเอง พ่อของน้ำซิงแม้จะลำบากใจแต่ก็เห็นด้วยกับการช่วยเหลือครั้งนี้จึงเสียสละยกบ้านหลังใหญ่ซึ่งเป็นสมบัติตกทอดของตระกูลวีรณกุล ให้เป็น

มูลนิธิ แล้วย้ายตัวเองและครอบครัวมาอยู่ในเรือนคนรับใช้หลังเล็กแทน พวกท่านทั้งสองตั้งชื่อมูลนิธินี้ว่า ‘บ้านนิรชาเพื่อเด็กกำพร้าและสตรีไร้ที่พึ่งพิง’

นับจากวันนั้นมา น้ำซิงจึงใช้ชีวิตอย่างมีความสุขอยู่ในเรือนไม้สีขาวกับพ่อแม่ที่รัก เธอและเหล่าเด็กกำพร้าที่เป็นเหมือนญาติพี่น้องกันเรื่อยมา

น้ำซิงหลับตาลงด้วยความสุขใจ ซึ่งตรงข้ามกับชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งบัดนี้ยังคงขบถไปอย่างเรื่อยเปื่อยไร้จุดหมาย

ในรถสปอร์ตราคาแพง ภาสกร เหยียบคันเร่งจนมิดด้วยอารมณ์ที่ยังคุกรุ่น

เขาเชื่อมั่นมาตลอดว่าตนเองเป็นคนสมบูรณ์แบบ ใครๆ ก็บอกเขาอย่างนั้น เขาเป็นผู้ชายเพอร์เฟกต์ ผู้หญิงทุกคนยอมทำทุกอย่างเพื่อให้มีโอกาสได้นอนกับเขาด้วยซ้ำ ไม่ใช่ว่าเขาจะหลงตัวเอง แต่ว่ามันสองปีมาแล้วที่เขาได้รับการโหวตจากนิตยสารเป็นสิบๆ ฉบับให้เป็นหนึ่งในสิบผู้ชายในฝันที่ผู้หญิงอยากแต่งงานด้วยมากที่สุด ผู้คนเป็นแสนๆ คนโหวตเลือกเขา นี่มันยังไม่ยืนยันความคิดของเขาอีกหรือไง

เขาเป็นทายาทคนเดียวของ โรจนโยธิน หนึ่งในตระกูลที่ทรงอำนาจที่สุดในเมืองไทย มีเงินเป็นหมื่นๆ ล้าน หน้าตาดี และมีการศึกษาสูง หนังสือพิมพ์นิตยสารต่างๆ ก็ต้องมีเรื่องของเขาส่งออกอยู่เสมอ เพราะใครๆ ก็สนใจเขา คุณบอสทำอะไร ไปไหน คงใคร เป็นประเด็นน่าสนใจของทุกฉบับและทุกช่อง

แต่วันนี้ เขากลับเป็นผู้ชาย ห่วย ไร้สมอง แถมยังน่าขยะแขยงสำหรับยายเด็กกะโปโลที่แสนมอมแมมนั้น

มันน่าโมโหซะมัด!

“ถ้าเจออีกทีนะ” ชายหนุ่มขบถพุ่งเข้าสู่หาดทรายริมทะเลและเหยียบเบรกอย่างแรง ตอนนี้อนุภาสกรขับรถมาถึงหัวหินแล้วและเหมือนจะพึ่งรู้ตัวเช่นกันว่าเขาขับรถมาไกลเกินเหตุ

“ก็ดี! ไม่ได้ไปอังกฤษอย่างน้อยก็มาหัวหิน คงหลบหน้าแม่ได้สักพัก” เขาพ่นลมหายใจออกมาด้วยความหงุดหงิด หาดทราย น้ำทะเล และเสียงคลื่นกระทบฝั่งของบรรยากาศแหล่งท่องเที่ยวอันดับต้นๆ ของประเทศ ไม่ได้ทำให้อารมณ์โมโหจางลงสักเท่าไร เพราะสมองมันคิดถึงแต่คำตำหนิของยายเด็กปากร้ายนั้น

ภาสกรหึดรถอย่างหงุดหงิด ตั้งใจจะเดินทางไปสู่โรงแรมที่อยู่ใกล้ที่สุด แต่รถของเขากลับติดอยู่บนพื้นทราย เหยียบคันเร่งเท่าไรก็ไม่เขี่ยอื่น

“เพราะยายเด็กนั้นคนเดียวที่ทำให้ฉันต้องมาเจอเรื่องแย่ๆ อย่างนี้!” เขากะแทก

กำปั้นกับแผงควบคุมรูดอย่างแรง แต่แทนที่จะได้ระบายความโกรธกลับต้องเจ็บมือเพิ่มเติม
จากความรู้สึกหงุดหงิดที่สุดจะทนในตอนนี้ซ้ำอีก

“โถ้เว๊ย! ถ้าเจออีกทีนะ เธอตายแน่ยยตัวแสบ”

3

บทปริศนาในโทรศัพท์

กริดเสียงในตอนเช้าของสองวัน
ต่อมาทำให้ภาสกรซึ่งกำลังงัวเงียต้องตื่นมาควานหา และกรอกเสียงง่วงๆ ลงไป

“มีอะไรไอ้ปัด”

“เฮ้อ~รับซะทีนะแกยังมีชีวิตอยู่หรือเนี่ย ฉันล่ะนึกว่าแกตายไปแล้วจริงๆ ซะอีก”

“อ้าวไอ้นี้โทรมาก็กวตืนกันแต่เช้าเลยนะ”

“ใครหรือคะบอส” สาวสวยที่นอนอยู่ข้างๆ เงยขึ้นมาองเขาด้วยสายตาวงเวียน
พร้อมปะป้ายมือไปตามร่างกายที่ไม่มีเสื้อผ้าเลยสักชิ้นของเขา แสดงท่าทางโจ่งแจ้งว่าอยาก
ทำกิจกรรมที่ทั้งคู่ร่วมกันทำมาทั้งคืนใหม่อีกรอบ

“แม่แกนะดิ ตอนนี่ร้องไห้จนน้ำตาเป็นสายเลือดแล้ว เตรียมจะจัดงานศพให้แก
เย็นนี้”

“จะบ้าไร้! มันเรื่องอะไรจะมาจัดงานศพให้ฉัน ” เขาผุดลุกนั่งโดยมีหญิงสาวข้าง
กายตามมาชบอกรอย่างไม่ยอมลดละ

“ไม่บ่งไม่บ้าแล้ว แกฟังดีๆ นะบอส เครื่องบินไฟลท์ที่แกจะต้องบินไปอังกฤษเมื่อ
สองวันก่อนนะมันเกิดระเบิดกลางอากาศ คนตายทั้งลำ ศพแทบไม่เหลือซาก แลเมย์แทน
คู่ขาแกยังแถลงข่าวร้องไห้ร้องไห้ข้ามประเทศบอกว่าแกกำลังขึ้นเครื่องบินไฟลท์นั้นไปหา
เธอ คนเค้ก็เชื่อกันทั้งประเทศว่าแกอยู่บนเครื่องบินนั้นด้วย แม่แกนะช็อกไปเลย ฉันบอกว่า
แกยังไม่ตายแต่ทุกอย่างก็ไม่ใช่ เมื่อวานฉันก็โทรหาแกทั้งวัน แต่แกดันปิดเครื่องซะนี่”

“จริงหรือวะ! อย่ายุ่นาเฟิร์น” ชายหนุ่มผลัดหญิงสาวข้างตัวออกห่าง

“คนเค้าเป็นห่วงกันแทบตาย แต่แกดันนอนอยู่กับผู้หญิงนี่นะ”

“เฮ้ย นี่มันเรื่องจริงหรือวะ แกอำฉันรีไปล่า”

“ถ้าแกไม่เชื่อก็เปิดทีวีดูข่าวเช้าวันนี้ซิเพื่อน มีทุกช่อง”

ภาสกรรีบคว้ารีโมทเปิดทีวีทันที เขากดจนเจอช่องซึ่งมีข่าวที่เขาต้องการ

“...หลังจากการระเบิดที่เป็นปริศนาของเครื่องบินสายการบินบริติช แอร์เวย์

เที่ยวบินที่ BAyyy ซึ่งกำลังเดินทางสู่ประเทศอังกฤษเมื่อสองวันก่อนนั้น ตอนนี้ได้มีความคืบหน้าเพิ่มเติมถึงสาเหตุของการระเบิดว่าอาจมาจากการก่อการร้ายของกลุ่มต่อต้านประเทศอังกฤษกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ไม่ใช่อุบัติเหตุที่ตั้งสมมุติฐานไว้ครั้งแรก แต่ขณะนี้ยังไม่มีการออกมาแสดงความรับผิดชอบกับเหตุการณ์ดังกล่าว

การระเบิดกลางอากาศของเครื่องบินครั้งนี้สร้างความตกตะลึงให้กับคนทั่วโลก และคาดว่าทำให้มีผู้เสียชีวิตมากกว่า 260 คน และหนึ่งในนั้นเชื่อว่ามีนายภาสกร โรจนโยธิน ทายาทนักธุรกิจแถวหน้าของเอเชีย ณรงค์ โรจนโยธิน โดยสารไปในเที่ยวบินนี้ด้วย

ซึ่งมีข่าวล่าสุดมานะครับ ว่าการเสียชีวิตของคุณภาสกรได้มีการยืนยันอย่างเป็นทางการแล้ว เพราะทางครอบครัวเตรียมทำพิธีบำเพ็ญกุศลให้คุณภาสกรในเย็นวันนี้แต่สถานที่นั้นยังไม่แน่ชัด...น่าเศร้าจริง ๆ นะครับคุณกนกวรรณ” ผู้ประกาศข่าวหนุ่มหันไปหาเพื่อนผู้ประกาศที่อยู่ข้างๆ

“ใช่แล้วค่ะ สำหรับการเสียชีวิตของคุณภาสกร โรจนโยธิน หรือคุณบอลในครั้งนี้จะสร้างความเศร้าโศกให้กับผู้คนเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะสาวๆ เพราะเป็นที่ทราบกันว่า คุณภาสกร เป็นหนุ่มสังคมชั้นสูงที่ได้รับความนิยมชื่นชมจากหญิงสาวเป็นจำนวนมาก เขาได้รับการโหวตจากผู้หญิงทั่วประเทศให้เป็นหนึ่งในสิบสุดยอดหนุ่มโสดในฝันที่ผู้หญิงอยากจะได้แต่งงานด้วยมากที่สุดของนิตยสารชื่อดังกว่าสิบฉบับมาสองปีซ้อนแล้ว

หลังจากเมื่อคืนวานในข่าวภาคค่ำที่เราได้นำเสนอสก็๊ปพิเศษเกี่ยวกับประวัติของคุณภาสกร โรจนโยธิน ให้ได้รับชมกันไปแล้วก็ได้มีผู้ชมทางบ้านโทรศัพท์เข้ามาขอร้องให้เราแนะนำใหม่อีกครั้งเป็นจำนวนมาก ดังนั้นเราจึงนำมาเสนอใหม่ในวันนี้ค่ะ...”

ชายหนุ่มผู้ซึ่งเป็นสก็๊ปข่าวพิเศษทางทีวี กตรีโมทปิดหน้าจอลงอย่าง เงงๆ

“ถ้าไม่อยากให้แม่แกช็อกตายไปก่อน ก็รีบกลับมายืนยันการมีชีวิตอยู่ของแกซะบอล”

“ไม่อยากจะเชื่อเลยอะ ”

“ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อละ แต่แกก็โชคดีซะมัดเลยนะเพื่อน แทนที่จะช่วยเพราะตกเครื่องบินแต่กลับเป็นว่าโครตโชคดีที่รอดตายซะงั้น”

“ขอบใจนะป๊อ ถ้าแกไม่โทรมาบอก กว่าฉันจะรู้เรื่องแม่ก็คงทำพิธีเผาศพให้ฉันไปแล้ว” ภาสกรวางสายไปด้วยอาการตกตะลึง

นิมันเรื่องอะไรกัน เครื่องบินระเบิดกลางอากาศนั้นหรือ เป็นไฟลท์ที่เขาจะเดินทางไปซะด้วย...เขารอดตาย!

“นี่เป็นเพราะเฟิร์นช่วยชีวิตคุณเอาไว้หรือเปล่าคะบอล...ที่ทำให้คุณมาชุกอยู่

กับเฟิร์นจนไม่ได้ไปขึ้นเครื่องบิน” หญิงสาวที่อยู่ข้างๆ ถลาตัวเข้ามาโน้มเนียงกับเขาอย่าง
ออต้ออนแต่ภาสกรก็ไม่สนใจ มือหนายกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู

“แม่ครับ” พอคนปลายสายได้ยินเสียง เธอก็เจี๊ยบไปนานอย่างตกตะลึง

“แม่..แม่ได้ยินผมหรือเปล่าครับ”

[บอส..บอสหรือลูก] คุณหญิงดูจะคิดออกไปแล้ว

[..บอส..บอส..บอส] และพูดคำอื่นไม่เป็น

“แม่ครับผมสบายดี ปลอดภัยทุกอย่างแม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ ผมไม่ได้ขึ้นเครื่อง
บินเที่ยวไหน ตอนนี้อยู่หัวหิน...”

[อีๆ ..ฮือๆ] เธอส่งเสียงสะอื้นมาตามสาย

“แม่ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ”

[มะ...แม่กลัวแทบแย่ แม่คิดว่าลูกตายไปซะแล้ว โถ่ลูก ทำไมไม่รีบโทรมาบอกว่า
ไม่เป็นไร แม่ร้องไห้จนน้ำตาจะเป็นสายเลือดอยู่แล้ว]

“คือผมเพิ่งรู้ครับแม่ พอรู้ผมก็โทรหาแม่ทันทีเลย...แม่อย่าร้องนะครับผมไม่เป็น
อะไรจริงๆ”

[ตอนนี้ลูกพักที่ไหน ที่โรงแรมของเราหรือเปล่า หรือที่บ้านพักตากอากาศ เดียวแม่ส่ง
คนรถไปรับ]

“ไม่ต้องหรอกครับ ผมจะขับรถกลับเอง”

[ไม่ได้ แม่เป็นห่วง หากเกิดอะไรขึ้นกับลูกอีกแม่จะทำยังไง นี่พ่อเค้าก็รีบบิน
กลับมา...]

“ไม่เป็นไรจริงๆ ครับแม่ แล้วบายๆ ค่อยคุยกันแล้วกันนะครับผมคงถึงประมาณนั้น”

[บอส ลูก..] คุณหญิงพยายามจะพูดด้วย แต่ลูกชายก็วางสายไปแล้ว

มันก็เป็นเรื่องน่าตกใจสำหรับแม่แน่ๆ ถ้าอยู่ๆ เขาเกิดตายไปจริงๆ แต่ตอนนี้เขาก็
ไม่ตาย และการที่จะให้เขาทำตัวเป็นคนหนุ่มที่ต้องมีคนขับรถรับส่งเหมือนสมัยเรียนอนุบาลล่ะก็
...อย่าหวังเลย...

ค้นพบคุณแล้วใจคะ ว่าท่านนะไม่ใช่หมอแต่เป็นผู้ทรงศีลและก็มีความรู้
เรื่องการทำนายดวงชะตา...ท่านเก่งมากนะคะ คุณจำไม่ได้หรือไงเมื่อ 28 ปีก่อนที่ธุรกิจของเร
เกือบจะล่มนะ ท่านก็ทำนายว่าถ้าเราได้ลูกชายเราก็จะรุ่งเรื่องไม่มีวันตกต่ำตลอดไป

มันก็เป็นจริงพอเราได้ตาบอสมาชีวิตเราก็คือมาตลอด ตอนนี้นี่ท่านอดสำหเมตตา

ทำนายและหาวิธีแก้ดวงชะตาให้...พอเราไม่ยอมทำตาม ดูซิ แค่เจ็ดแปดวันตาบอดก็มีเรื่องเกือบจะตายแล้ว”

“คุณหญิงมันเป็นเรื่องบังเอิญทั้งนั้น คุณอย่าไปจริงจังได้ไหม ไม่เห็นจะเกี่ยวกันเลย ว่าแต่งงานแล้วจะไม่ตาย” ผู้เป็นสามีพูดอย่างเหนื่อยอ่อน

หลังจากการเดินทางที่แทบไม่หลับไม่นอน และความรู้สึกเศร้าโศกเสียใจอย่างที่สุด เพราะคิดว่าได้สูญเสียลูกชายคนเดียวไป ทำให้ชายสูงวัยที่เคยมีบุคลิกดีเยี่ยมอยู่เสมออย่าง ณรงค์กร โรจนโยธิน ดูทรุดโทรมไปจากปกติอย่างเห็นได้ชัด

เขาเพิ่งเดินทางมาถึงบ้านก็ทราบข่าวว่าลูกชายยังปลอดภัยดี แต่ยังไม่ทันได้ตั้งใจก็ต้องมาโต้เถียงกับภรรยาเรื่องจะให้ลูกแต่งงานตามคำทำนายของหมอดู ซึ่งมันไม่เข้าเรื่องเอาเลย

“ลูกก็ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย คุณอย่าท้วงแกให้มากนักเลย...ผมเหนื่อยจะแย่แล้ว อย่าเอาเรื่องไร้สาระนี้มาทำให้ผมปวดหัวได้มั้ย”

“ฉันเข้าใจนะค่ะว่าคุณเหนื่อยแต่ชีวิตลูกของเรา...”

“พ่อกลับมาแล้วหรือครับ” ขณะที่ทั้งคู่กำลังถกเถียงกัน ชายหนุ่มร่างสูงสง่าและดูแข็งแรงสดใสเต็มทีกี่เดินเข้ามา ยกมือไหว้บิดามารดาของเขาอย่างร่าเริง

“อ้าว บอส เอ้อ~พ่อล่ะจะบ้าตาย” ผู้สูงวัยกอดบุตรชายเอาไว้ แล้วพิจารณาหาร่องรอยบาดแผลที่อาจมี

“คิดว่าแกตายไปซะแล้ว แม่เค้าน่ะร้องให้ไปพูดไปตอนโทรไปบอกพ่อ พ่อเลยต้องรีบบินมาจากดูไบ แทบไม่ได้กินไม่ได้นอน...” บิดายังพูดไม่ทันจบ คุณหญิงก็ถลาเข้ามากอดบุตรชายอีกคน ปากก็พร่ำพรรณาน่าว่าท่านเสียใจแค่ไหนที่คิดว่าลูกชายคนเดียวต้องตายจากไป

“แม่ครับ ปล่อยเถอะครับ...ผมไม่ได้เป็นอะไร ปลอดภัยดีทุกอย่าง”

“คุณปล่อยลูกได้แล้ว เห็นมั๊ยบอสมันก็ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย” พ่อเข้ามาเตือนด้วยอีกคน พอเห็นภรรยาอมปล่อยบุตรชายแล้วเขาก็หันไปพูดคุยกับลูกด้วยน้ำเสียงสนใจมากขึ้น

“เรื่องมันเป็นไปมาไป บอส ทำไมแกต้องไปอังกฤษ แล้วทำไมถึงไม่ได้ไปเอาต๊อๆ เห็นแม่เค่าบอกว่าแกก็เดินทางไปสนามบินแล้วนี่ หรือมันเกี่ยวกับดวงถึงขนาดของแกจริงๆ” ท้ายประโยคมีแววขบขันเจืออยู่

“ผมจะไปอังกฤษก็เพราะแม่นั่นแหละครับ” ลูกชายขำส่ายตาฉุนๆ ไปทางมารดา และเริ่มเล่า

“ก็แม่บังคับให้ผมแต่งงานกับใครก็ไม่รู้แค่เพราะหมอดูบ๊าย บวมๆ คนหนึ่ง ทำนาย
เท่านั้นเอง นี่มันชีวิตของผมนะครับพ่อ และมัน พ.ศ. โหนดแล้วยังมีอีกหกรับการคลุม
ถุงชเนี่ย” ภาสกรก้าวขยาดๆ พารูปร่างสูงสง่าไปนั่งบนโซฟาอย่างอารมณ์เสีย

“อ้าวแล้วมันเกี่ยวอะไรกับที่จะต้องไปเมืองนอกล่ะ” บิดาเดินตามมานั่งที่โซฟาอีกตัว

“ผมจะอยู่เมืองไทยให้บ้านทำไมล่ะครับ ถ้าแม่คอยแต่บังคับผมอย่างนี้ ผมก็ต้องไป
อยู่ที่อื่นสักพักให้แม่เลิกเรื่องบ๊าย นี่ก่อนถึงค่อยกลับมา”

“โถ่ลูก แม่ไม่ได้จะบังคับบังคับอะไรสักหน่อย ลูกไม่เข้าใจ มันเป็นเรื่องจริงนะ เรื่อง
ดวงถึงชาติของลูกนะ”

“แม่ไม่บังคับอะไรครับ เมื่อสองวันก่อนก็ให้ผมเข้าไปดูตัวยี่เยื่อคู่บ๊ายอนัน”

“แม่แค่จะให้บอสไปดูรูปผู้หญิงที่เกิดตรงกับวันที่ ท่านทำนายไว้เท่านั้นแม่ได้มาตั้ง
หลายคน ให้ลูกเลือก เผื่อลูกจะสนใจ”

“แล้วมันต่างกันตรงไหนล่ะครับ”

“ก็ต่างซิจ๊ะ อย่างน้อยเราก็มีเวลาอีกเกือบสามเดือนให้ลูกได้ทำความสนิทสนมกับ
ใครสักคนถ้าเขาเป็นเนื้อคู่ลูกจริง ลูกก็อาจจะอยากแต่งงานกับเขาก็ได้”

“เป็นไปไม่ได้หรอกครับแม่ เวลาแค่สามเดือนใครจะไปแต่งงานกันได้...โซโซใหม่
ครับพ่อ” ชายหนุ่มหันไปหาเสียงสนับสนุน

“โซ่คุณ เรื่องแต่งงานนะมันทั้งชีวิต จะไปตัดสินใจรวดเร็วในเวลาแค่ไม่กี่เดือนได้ไง”

“มันก็ได้เสียหยาอะไรสักหน่อยนะคะคุณ ลูกเราก็เปลี่ยนผู้หญิงเร็วยิ่งกว่าเปลี่ยน
เสื้อผ้าอยู่แล้ว แค่ว่าให้มาลองดูคนที่ม่ชื่อแม่ขึ้นนิตเดียวไม่เห็นจะเป็นไรเลย” คุณหญิงอ้าง
เหตุผลที่สามีก็ดูจะหาข้ออ้างมาได้แย้งไม่ได้ เรื่องที่ว่าลูกชายของเขาเป็นยิ่งกว่าคาสโนว่า
ของเมืองไทย

“ชื่อแม่อะไรล่ะ” ณรงค์กร ถามอย่างสงสัย “ไหนๆ คุณก็ดูจะไม่ยอมล้มเลิกง่ายๆ
งั้นก็ช่วยเล่ารายละเอียดทั้งหมดให้ผมฟังหน่อยซิ”

“ผมเล่าให้ฟังเองก็ได้ครับพ่อ” ภาสกรอาสาเอง กลัวว่ามารดาเป็นคนเล่าแล้วเรื่อง
มันอาจจะดูน่าเชื่อถือเกินไป ชายหนุ่มนี้ก็ย้อนไปเมื่อ 10 วันก่อน

‘ภามาที่นี้ทำไมครับแม่’ ไหนว่าจะพาผมไปหาผู้หลักผู้ใหญ่ที่มีบุญคุณ
กะครอบครัวเราไงครับ” เมื่อปีนลงจากเรือโดยสารที่ดูไม่ค่อยปลอดภัยนัก ช่วยพยุงมารดา
และเลขาของเธอลงมายืนบนศาลาท่าน้ำของบ้านหลังหนึ่งได้ ภาสกรก็เอ่ยถาม พร้อม

พิจารณากันไหมสิชาวหลังเล็กตรงหน้าด้วยความสงสัย

บ้านหลังนี้เป็นบ้านไม้สองชั้นที่ดูเก่าโทรมเต็มที่ มันปลูกอยู่บนเนินดินที่ล้อมรอบด้วยต้นไม้ใหญ่น้อยและสวนสมุนไพร ไม่มีสิ่งใดที่แสดงความหรูหราแม้สักสิ่ง

“คนที่มีบุญคุณใหญ่หลวงกับครอบครัวของเราอยู่บ้านหลังเล็กยังกะรังหนูนี้ นะเธอ แม่แน่ใจนะครีว่าเราไม่ได้มาผิดบ้าน”

“ไม่หรอกจ๊ะ ท่านอยู่ที่นี้แหละ มะมาเร็วลูก”

“ท่านนี่ ใครกันครับ”

“อ้อว่า เดี๋ยวก็ได้พบแล้ว” ว่าแล้วก็รีบเดินนำบุตรชายเข้าไป

“ท่าน ว่างหรือเปล่าจ๊ะ” คุณหญิงเอ่ยถามเด็กชายวัยรุ่นที่นั่งอยู่หน้าประตู

“อ้อ อาจารย์บอกไว้แล้วว่าคุณจะมาวันนี้ เชิญเข้าไปเลยครับ”

“ตายแล้ว นอกจากท่านนายแมนแล้วท่านยังมีญาติพิเศษด้วยหรือนี่ ไม่ได้นัดไว้ก่อนเลย แต่รู้ว่าฉันจะมา” คุณหญิงทำท่าตื่นเต้น

“ไถ่เอ๊ยนี่กว่าอะไร” ภาสกรคิดในใจอย่างอารมณ์เสีย ที่แท้แม่ก็พาเขามาหาหมอดูนี้เอง ไม่น่าเสียเวลามากด้วยเลย ชายหนุ่มหยุดที่ระเบียงหน้าบ้านและทำท่าจะเดินออกไปที่ศาลาริมน้ำแทน

“บอส จะไปไหนมานี่” คุณหญิงก๊วกมือเรียก

“แม่เข้าไปเถอะอะ ผมจะรอข้างนอก”

“ไม่ได้ นี่มันเรื่องของเราโดยเฉพาะเลยนะ” แล้วเธอก็เดินมาที่กลางกึ่งจูงพาบุตรชายเข้าไปด้วย โดยไม่สนใจในคำคัดค้านของเขาเลยแม้แต่น้อย

ข้างในบ้านเป็นห้องโถงที่โล่งและมีลมเอื่อยๆ พัดมาจากหน้าต่างบานยาวที่เปิดไว้รอบๆ ที่มีม่านไม้ไผ่ห่มบุษบาตั้งไว้ และมีพรมสีขาวที่ดูสะอาดสะอ้านปูไว้ข้างๆ ข้างหลังมีตู้กระจก 3 ชั้นที่บรรจุข้าวของแปลกๆ ไว้หลายชนิด ชั้นที่หนึ่ง มีกริชเงินเล่มยาวเก่าและโบราณเต็มทีที่ น่าจะประดับไปด้วยทับทิมสีแดงเพลิงที่ยังคงเจิดจ้า

ชั้นที่สอง อ่างหินที่บรรจุอะไรสักอย่างและแกะสลักลวดลายไว้ด้วยตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์แปลกๆ ข้างๆ มีตุ๊กเล็กๆ หลายตุ๊กที่มีสีแตกต่างกันวางอยู่ใน ตะกร้าหวายสีนวล

ชั้นสุดท้าย มีลูกแก้วแบบที่เห็นในทีวีที่แม่ดมหอมผีชอบใช้ แต่ข้างในคงใส่สารเคมีอะไรสักอย่างทำให้มันมีสีเขียวมรกต และส่องแสงระยิบระยับ

แม่ตั้งเขานั่งลงที่พื้น ทำให้ภาสกรได้สังเกตว่าที่ได้ตู้กระจกดูนั้น มีคอมพิวเตอร์เน็ตบู๊ควางไว้ เขาคิดที่จะหัวเราะไม่ได้ หมอดูสมัยนี้ดูจะไฮเทคซะจริงๆ

พวกเขา นั่งรออยู่สักครู่ ชายสูงวัยที่อยู่ข้างๆ ก็ไม่ใช้พวกเขาคนทรงเจ้าเข้าผีใดทั้งสิ้นๆ ก็เดินออกมาช้าๆ เขาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีขาวทั้งชุด มีผ้าพาดไว้เฉียงๆ ที่ไหล่หนึ่งผืน

‘คนเป็นคนนี้ขณะที่แม่จะมามา... ก็ดูเป็นเหมือนคนแก่ที่ชอบเข้าวัดฟังธรรมมากกว่าจะเป็นหมอผีนะ’ ภาสกรคิดในใจขณะพิจารณาผมสีเงินของชายชรา ท่วงท่าสงบสำรวมและหน้าตาที่ดูมีเมตตาอารีย์นั้นด้วยความไม่แน่ใจ

‘คนอย่างนี้ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะเป็นหมอดูตำต้นหลอกเงินชาวบ้าน แต่คนเราเดี๋ยวนี้ดูที่ท่าทางภายนอกอย่างเดียวไม่ได้แล้วละนะ’ เขาคิด

“สวัสดิ์คะท่าน” คุณหญิงภนิดายกมือไหว้ทันทีที่ชายคนนั้นนั่งลง

“ฉันเข้าใจความหวาดกลัวของคุณ” คำแรกที่ชายชราพูดก็ทำเอาคุณแม่เขาอึ้งไปเลย หมอดูคนนี้คงพูดอะไรโดนใจเธอเข้าเต็มๆ

“ท่านรู้เรื่องความฝันของดิฉันด้วยอย่างงั้นหรือคะ” เสียงของเธอตกใจมากทีเดียว

“อืม” เขาพยักหน้าอย่างสงบ “ฉันรับรู้ได้ว่า เรื่องทุกขใจและความหวาดกลัวของคุณกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว พ่อหนุ่มคนนี้ใช้ไหม” เขามอง ภาสกร อย่างพิจารณาถ้วนถี่

“น่าเศร้าเหลือเกิน หน้าเศร้าเหลือเกิน” อยู่ๆ ชายแก่ก็พูดขึ้นมาโดยไม่มีมีขลุ่ยซึ่งทำให้คุณหญิงภนิดาตกใจมาก

“จริงหรือนี่! จริงหรือคะท่าน มีอะไรคะ จะมีอะไรเกิดขึ้นกับตาบอสหรือคะ”

ชายชราไม่ตอบว่าอะไรเขาหันหลังไปเปิดตู้ ยกอ่างหินที่มีลวดลายสลักแปลกๆ ออกมาวางไว้ข้างหน้า และหยิบถุงสีเงินเล็กๆ ถุงหนึ่งออกมาจากตะกร้าหวายใบนั้น

“ชะตาฟ้าลิขิต แต่ดวงชะตาชีวิตไม่ใช่สิ่งแน่นอน” เขาพูด แต่ภาสกรก็แทบจะไม่ได้ฟัง ชายหนุ่มมัวแต่มองน้ำในอ่างใบนั้น ความจริงมันไม่ควรจะเรียกว่าน้ำ น่าจะเรียกว่าของเหลวสีม่วงมากกว่า มันมีไอสีม่วงลอยขึ้นมาอยู่ตลอดเวลาแต่ยังอยู่ในอ่างหินนี้เท่านั้น ไม่ลอยหนีออกไป ‘มันดูแปลกมากจริงๆ’ ภาสกรคิด

“พ่อหนุ่มหากเธออยากจะรู้ถึงสิ่งสำคัญในชีวิตของเธอ ก็ช่วยเอาฝ่ามือข้างขวามาวางบน ไอสีม่วงนี้” ชายชราบอกเขาๆ

“อะไรนะครับ” ภาสกรยังคงไม่แน่ใจกับสิ่งที่ชายคนนั้นบอกมา และเขาก็ไม่มั่นใจด้วยว่าไอก๊าซสีม่วงๆ พวกนี้จะปลอดภัย

“ไม่มีอันตรายหรอก” เขาพูดอย่างรู้ใจ

หลังจากนั่งเลอยู่ครู่หนึ่ง ภาสกรก็ตัดสินใจเอามือไปสัมผัสกับไอน้ำนั้นตามที่ชายแก่บอก ในทันทีที่สัมผัสเขาก็รับรู้ได้ถึงความอ่อนละมุน นุ่มนวลที่ทำให้รู้สึกสงบอย่างประหลาด

ชายชราหีบสารสีเงิน ในถุงเล็กๆ สาดเข้าไปในอ่างหินกระทุงมือของเขา ประกายไฟ
สีน้ำเงินลุกโพล่งขึ้น ภาสกรตกใจซึกมือกลับออกมาทันทีโดยไม่ทันได้สังเกตว่าเปลวไฟนั้น
ไม่รู้ร้อนเลยสักนิด

เปลวไฟลุกโชติช่วงอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ดับลง

“เมื่อเกิดแล้วย่อมมีดิถีธรรมดา
เก้าสิบวันแสนสิ้นคือที่มี
ไม่มีใครหนีพ้นแม้จตุราช
หากมีเพียงคู่แท้แห่งชีวา
วันสิบเอ็ดเดือนสิบเอ็ดคือเธอเกิด
แม้ได้ครองคู่กันเพียงชั่วคราว

เพียงแต่ว่าเจ้าต้องไปไม่นานนี้
ใช้ให้ตีเพราะชีวิไม่กลับมา
เมื่อถึงขาดแตกดับไปไม่ชักช้า
จะนำพาชีวิตให้ยืนยาว
ค้นหาเถิดบุรุษผู้แกร่งกร้าว
แล้วดวงดาวจะเปลี่ยนไปตลอดกาล...”

ภาสกรเหมือนได้ยินเสียงบทกลอนนี้ก้องอยู่ในหู ที่แรกเขาคิดว่าชายชราเป็นคนพูด
มันออกมา แต่พอหันไปดู ชายคนนั้นกลับไม่ได้ขยับปากแม้สักนิดเดียว

ถึงชายหนุ่มจะได้ยินเสียงบทกลอนนี้อย่างชัดเจน แต่เขาก็ไม่แน่ใจในว่าตัวเองแปล
ความหมายของมันได้ถูกต้อง และเหมือนไม่ใช่เขาเพียงคนเดียวที่ได้ยินเสียงบทกลอนนี้ คุณ
แม่ของเขาก็ได้ยินด้วยเช่นกัน และเธอคงเข้าใจและตีความมันได้เป็นอย่างดีมากกว่าเขา
เพราะคุณหญิงภนิดา อุทานออกมาว่า

“ไม่นะคะ! ไม่จริง ตาบอสจะต้องตายภายใน 90 วัน อย่างงั้นนะเธอ ไม่จริง! เป็น
ไปไม่ได้! ”

เรื่องมันก็เขินขงนี่ละ คับพ่อ หลังจากวันนั้นแม่ก็พยายามบังคับให้ผม
ไปงานนั้นงานนี้เพื่อหาผู้หญิงมาแต่งงานด้วย จนผมจะบ้าตายอยู่แล้ว”

“เฮ้อ ก็แค่พวกตม้ตุน นักมายากลคนเดียว คุณจะไปใส่ใจทำไม” ผู้เป็นพ่อหันไปดู
ภรรยาหลังจากได้รับฟังเรื่องทั้งหมดแล้ว

“ไม่ใช่ชนะคะคุณ โถทำไมไม่มีใครเชื่อฉันบ้างเลยนะ” คุณหญิงส่งเสียงอ่อนใจ

“พ่อต้องไปอาบน้ำก่อนละ เหนียวตัวเต็มที” เขาพูดอย่างไม่สนใจ แล้วหันไปตบ
บ่าลูกชาย “ บอสเดี๋ยวอยู่กินข้าวกับพ่อก่อนนะ อย่าเพิ่งกลับคอนโดก่อนละ”

“ได้อยู่แล้วครับพ่อ ผมก็ไม่ได้กินข้าวบ้านตั้งนานแล้วเหมือนกัน”

“วีรวัดน์ ทำเรื่องแกล้งข่าให้ด้วย” ณรงค์รหันไปตะโกนบอกเลขาคนสนิทที่นั่ง
รออยู่นอกห้องนั่งเล่น “ลูกชายฉันยังไม่ตาย...หุ้้นตกป่นปีไปถึงไหนแล้วละนี่ บ้าบองจริงๆ
เลย”

ผ่านไปหลายสัปดาห์ที่ไม่มีเรื่องเหี้ยมหย่าๆ เข้ามา

กล่าวกรายภาสกรเลย ความพยายามจับคลุมถุงชนของคุณหญิงกนิดา ก็ดูจะอ่อนแรงลงมาก ชายหนุ่มคิดว่าชีวิตคงเข้าสู่ภาวะปกติแล้ว เขาจึงทำสิ่งที่เคยทำเป็นประจำในทุกเช้าวันเสาร์สุดสัปดาห์

นั่นคือ...ตื่นขึ้นมาในห้องของผู้หญิงคนใหม่ซึ่งเขาเพิ่งควงได้ไม่ถึง 3 วัน

“จะไปแล้วเธอคะพี่บอส พี่ง 9 โมงเองนะ” เสียงจ้วเจียของผู้หญิงสาวคนใหม่ของเขา ดังก้อง ขณะภาสกรกำลังควานหาเสื้อผ้าซึ่งกระจัดกระจายไปทั่วมวลมาสม

“ผมมีนัดตีกอล์ฟกับเพื่อน” เขายกนาฬิกาข้อมือซึ่งดูจะเป็นสมบัติชิ้นเดียวที่ยังเหลือติดร่างขึ้นดู “ไม่รู้ว่ามีมันตื่นกันรึยัง”

“ถ้าลูกจากเตียงของพวกยายหลินได้ ก็ตาร์ ยอมไปเรียนหนังสือเลย” เป็นคำทำพन्नที่ดูแปลกจริงๆ แต่ก็คงเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเด็กสาวอย่างเธอ นักศึกษาสาวที่มาจากต่างจังหวัดเข้าคอนโดยุคนเดียว เล่นกินเที่ยว และขอเงินพ่อแม่ใช้ไปวันๆ โดยไม่ได้สนใจเลยว่าตัวเองมีหน้าที่สำคัญอะไรที่ต้องทำบ้าง

“ก็ตาร์ไปด้วยได้มั๊ยคะพี่บอส” เธอพูดขณะหยิบเสื้อคลุมมาสวมบ้าง

“มีแต่ผู้ชาย ไม่สนุ๊กหรอก”

“แล้วเมื่อไหร่เราจะได้เจอกันอีกล่ะคะ คินนี่พี่บอสจะมาหาที่ตาร์อีกมั๊ย” เธอส่งสายตาอดอ้อ

“ผมคงต้องดูก่อน อาจต้องไปงานเลี้ยง”

ชายหนุ่มบอกรือๆ ไม่ได้ใส่ใจนัก ถึงจะควงเธอได้ไม่กี่วันแต่เขาก็เริ่มเบื่อแล้วละโอกาสได้กลับมาเกี่ยวพันกันอีกคงมีไม่มาก

ภาสกรสวมเสื้อผ้าแค่พอเรียบร้อย กัดกระดุมเสื้อเชิ้ตแค่สองสามเม็ดเท่านั้นตั้งใจจะกลับไปอาบน้ำแต่งตัวที่บ้านอีกที ยังมีเวลาถมถกกว่าจะถึงเวลานัด

“กู๊ดบายครับ”

เขาบอกลาขณะเปิดประตูก้าวออกมา คิดว่าคงจบกับหญิงสาวคนนั้นแล้ว แต่ไม่ทันได้ตั้งตัว ผู้หญิงที่เมื่อครู่ยังนอนระหงายอยู่บนเตียง ก็ตามมาดึงเขาไว้ เธอเหนี่ยวคอเขาลงมา และประทับริมฝีปากจูมพิตอย่างดูดดื่ม... จมพิตที่ภาสกรก็ไม่คิดจะปฏิเสธ

น้ำจิงวางของไว้ตรงนั้นละ เอาตุ๊กตากระเบื้องนั้นไว้ที่ตู้โชว์ให้ด้วย ระวังหน่อยซิมันแพงนะ”

“จ้า จ้า” เสียงไพเราะเอ่ยตอบล้าๆ น้ำจิงช่วยสายป่านขนของย้ายบ้านมาสามสี่ชั่วโมงแล้วยังไม่ได้พักเลย เหนื่อยก็เหนื่อยแต่ถ้าเธอไม่ช่วย สายป่านก็ไม่มีใคร แม้จะถูกสั่งนั่นสั่งนี่จนเหมือนเจ้ากี้เจ้าการ แต่ด้วยความมีน้ำใจน้ำจิงจึงก้มหน้าทำงานต่อไปโดยไม่บ่นสักคำ

น้ำจิงช่วยสายป่านจัดของอีกครู่ใหญ่จนทุกอย่างเรียบร้อยแล้วจึงได้พัก

“ห้องป่านหุ้มมากเลยนะ...แต่ท่าทางราคาจะแพงไม่ใช่น้อย ต้องทำงานหนักเพื่อมาผ่อนห้องราคาแพงอย่างนี้ แล้วป่านจะไหวหรือ” เธอเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วงขณะเอนตัวลงนั่งบนโซฟาสีครีมหุ้มหนังอย่างดี

“ยังก็ยังไม่ไหว...” สายป่านกระแทกเสียง เธอเดินมานั่งบนโซฟาอีกตัวเอ่ยตอบน้ำจิงด้วยใบหน้าเย็นชาคล้ายเหมือนอารมณ์เสียหน่อยๆ “เด็กกำพร้าอย่างเราจะมีทางเลือกอื่นหรือไง นอกจากต้องต่อสู้และทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้โน้ตสิ่งที่ตัวเองต้องการนะ”

สายป่าน วีรณกุล เป็นเด็กกำพร้าที่ถูกพ่อแม่นำมาทิ้งไว้ที่มูลนิธิตั้งแต่อายุ หกเจ็ดขวบ เวลามานมาสิบหกปีแล้วที่เธอได้รับการดูแลจากมูลนิธิเป็นอย่างดี ทั้งที่พักและการศึกษา รวมทั้งได้รับความเอ็นดูมากเป็นพิเศษจนได้ใช้นามสกุล วีรณกุล ซึ่งเป็นนามสกุลของตระกูลผู้ดีเก่าและมีประวัติยาวนานของครอบครัวน้ำจิง แม้เธอจะโชคดีกว่าใครหลายคนแต่หญิงสาวก็ไม่ได้หยุดอยู่เพียงเท่านั้น เธอพยายามดิ้นรนต่อสู้ชีวิต และถีบตัวเองให้สูงขึ้น จนบัดนี้ก็สามารถประสบความสำเร็จในขั้นต้นๆ ได้อย่างน่าชื่นชม

“น้ำจิงล่ะเป็นไงบ้างได้งานรึยัง แต่เกรดอย่างเธออาจหางานยากหน่อยนะ” สายป่านปรายตาหันมามอง

“อ้อ..เราก็สมัครไปสองสามที่แล้วละ แต่ก็อย่างที่ป่านพูดนั่นแหละ เราเกรดแค่นั้นเองก็ค้งต้องหางานนานหน่อย...แต่ไม่เป็นไรหรอก เตี้ยวก็ค้งจะได้แหละ เออใช่...เราได้ข่าวว่าป่านได้จัดรายการตอนกลางวันด้วย เค้าเปลี่ยนเวลาให้ป่านมาทำงานตอนกลางวันแล้วหรือ”

“ใช่ เค้าเห็นเราเรียนจบแล้วก็เลยให้มาทำช่วงกลางวันด้วยนะ ”

“ดีจังเลยเนอะ ต่อไปปานก็ไม่ต้องเสี่ยงเดินทางตอนดึกๆ อีกแล้วละซี ”

“เปล่าหрок ก็มีเวรจัดรายการตอนเย็นๆ บ้าง แต่มันเป็นช่วงเวลาที่ดีนะ ต้องเป็น ดีเจมีชื่อเท่านั้นล่ะถึงได้มาจัดช่วงนั้น และถึงจะดึกเราก็กไม่กลัวหрок ขอให้ป็นงานที่เรา ต้องการเถอะไม่ว่ายังไงเราก็กยอมเสี่ยง” เธอมองไปที่ตึกสูงซึ่งอยู่ห่างไปไม่มาก และสามารถ มองเห็นได้จากกระเบื้องห้องของเธอ ด้วยความรู้สึกคาดหวังบางอย่าง

“ต่อไปนี่ชีวิตเราจะต้องเจอแต่เรื่องดีๆ เราจะต้องประสบความสำเร็จในชีวิตให้ได้ เลยล่ะน้ำซิง เราไม่ยอมเป็นแค่เด็กกำพร้ากระจอกงอแง และโดนดูถูกเหยียดหยามอย่าง เมื่อก่อนอีกแล้ว” สายปานพูดด้วยแวตามุ่งมั่น

น้ำซิงมองใบหน้าสวยงามของเพื่อนด้วยความเห็นใจ สายปานแม้จะได้รับความ รักจากคุณพ่อคุณแม่ชองน้ำซิงมากกว่าเด็กในมูลนิธิคนอื่นๆ เพราะเธออยู่ในรุ่นราวคราว เดียวกับน้ำซิงซึ่งเป็นลูกสาวคนเดียวของท่าน ถึงเธอจะได้หลายสิ่งหลายอย่างเทียบเท่ากับ ที่น้ำซิงได้ แต่ก้คงไม่เพียงพอหрок ยังไงเธอก็กยังรู้สึกขาด

“นี่...พ่อกบัแม่บอกว่ ว่ๆ จะขอมมาเยี่ยมปานที่บ้านนี้บ้างนะ ปานว่ไร” น้ำซิง เปลี่ยนเรื่องคุยเพราะอยากให้สายปานลืมเรื่องที่คิดแ่งร้ายเหล่านั้น

“ก้มาซี เราจะว่อะไรละ พ่อแม่เธอเป็นผู้มีพระคุณของเราหนิ ”

น้ำซิงขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจในคำพูดเย็นชาของสายปาน แต่ไม่ทันได้เอ่ยอะไร ไทรศพ์ที่รุ่นพระเจ้าเหาที่ใหญ่เโอะหะขนาดเขวียงหัวหมาแตกของเธอก็กกริดเสียดังซัดขึ้น เสียดก่อน น้ำซิงควานหาในกระเป่า หยิบไทรศพ์ที่ออกมา เห็นเป็นเบอร์เพื่อนรักกียัมและ กดรับทันที

“ไเงจะคุณหนู”

[คุณหนงคุณหนูที่ไหนน้ำซิง ไม่ต้องมาพูดเล่นเลย] หญิงสาวที่อยู่ปลายสายตอบ กลับมาด้วยน้ำเสียงบ่งบอกอารมณ์เสียดน้อยๆ

“ฮะก้ได้ ไม่คุณหนูก้ไม่ แล้วมีอะไรละจะคุณนาย”

[นี่ยังไม่เลิกนะ] เสียงหญิงดัดตอบมาทันที แต่เหมือนเธอมีเรื่องก้ลุ่มใจมากกว่าเลย เลิกต่อล้อต่อเถียง [ซางเหอะๆ นี่น้ำซิงว่ไรเปล่า ตอนนี้อยู่ไหนเนีย]

“อ้อ เราอยู่คอนโดของปานนะ พันซ์รู้มัยปานเค้าย้ายบ้านใหม่ะบ้านน่ายอยู่มาก อยู่ใกล้ที่ทำงานเค้านิดเดียวเอง วันนี้เราก็กมาช่วยขนของด้วยละ เนียฟังเสริง”

[เธอ...] พันซ์ส่งเสียงเย็นชา เป็นเวลาเดียวกับสายปานที่กระเถิบเข้ามาใกล้และ ส่งเสียงบอก ผ่ากส์สติและขอให้พันซ์มาเยี่ยมบ้านเธอบ้างเข้าไปในไทรศพ์ที่

น้ำขิงตั้งใจจะถ่ายทอดคำพูดของปานลงไป แต่พินซ์ก็พูดขัด

[ไม่ต้องเราได้ยินแล้ว...และฝากบอกยัยนั่นด้วยว่าเลิกมาทำตีสี้กับเราได้แล้ว ไม่ได้สนิทกันสัก หน่อย] พูดอย่างไรเรื่อยไป แล้วประโยคต่อมาที่อ่อนลงกลายเป็นออกอ่อนเพื่อนรักแทน [แต่วันนี้น้ำขิงว่างรีเปล่ามาหาเราที่บ้านหน่อยซิ นะนะ]

“ทำไม จะให้เราไปช่วยจัดการแฟนใหม่ที่ชายพินซ์อีกรึไง ไม่เอาแล้วนะคราวที่แล้ว ก็ถูกพีพีโทรแทบแยมป์ กว่าจะง้อได้ก็ตั้งหลายวัน”

[ไม่แล้ว ช่วงนี้พีพีไม่กล้าพาผู้หญิงเข้าบ้านหรอก]

“กลัวโดนอย่างคราวก่อนล่ะสิ” น้ำขิงพูดเสริม แล้วทั้งสองก็หัวเราะขำพร้อมกันกับเรื่องแสบสันที่พวกเขาช่วยกันทำเอาไว้

[คิดแล้วก็สมน้ำหน้าแหละเนอะ เป็นแค่คู่คองของพีแล้วทำมาร่างกับเรา ทำยังกะเป็นเจ้าของบ้านโดนแค้นนั้นยังน้อยไปนะจะบอกให้]

“ถ้าคราวนี้ไม่ต้องไปแก๊งใคร แล้วมีเรื่องอะไรละ”

[พรุ่งนี้จะมีงานเลี้ยงน้ำชา]

“อ้อ แล้วไง”

[ก็แม่เรานะดิ ดันไปอวดเพื่อนคุณหญิงทั้งหลายว่าเราทำเค้กอร่อยมาก]

“พินซ์นี่นะทำเค้ก! ทำเป็นตั้งแต่เมื่อไหร่ทำไมเราไม่เคยรู้เลยละ” น้ำขิงตกใจไม่น้อยเพราะรู้ว่าเพื่อนทำอะไรไม่เป็นเลยนอกจากชี่นัวสั่งและกินเท่านั้น อยู่ๆ มาทำขนมได้โดยไม่มีวิธีแวมมาก่อนก็ดูน่าประหลาดใจอยู่เหมือนกัน

[เป็นเป็นที่ไหนกันเล่า แม่ก็คุยทับกันกับคุณหญิงมลวรรณคู่แค้นแก่เท่านั้นแหละ] พีรภาพุดด้วยน้ำเสียงแข็งสุดชีวิต [สุดท้ายความช่วยมันเลยมาตกที่เราเนี่ย แม่สั่งให้เราทำเค้กเพื่อทานคู่กับน้ำชาวันพรุ่งนี้ ให้เราไปแสดงวิธีทำให้ดู จะให้นักข่ามาถ่ายรูปลงหนังสืออะไรก็ไม่รู้ด้วย น้ำขิงต้องช่วยเรานะไม่งั้นเราต้องตายแน่ๆ เลย]

“แล้วเราจะช่วยได้ยังไงล่ะพินซ์ ก็พินซ์ทำขนมไม่เป็นหนี”

[ช่วยโดยการมาสอนเราทำขนมไง น้ำขิงทำขนมอร่อย ถ้าได้น้ำขิงสอนรับรองแป็บเดียวเราต้องทำเป็นแน่ๆ]

“ขนมเค้กนะจ๊ะ ไม่ใช่ทอดไข่เจียวจะได้ปูปับทำเป็นเลย”

[เออาน่า ยังไงก็รีบๆ มาแล้วกันนะเรารออยู่ที่บ้าน แค่นั้นนะ...]

“เฮ้ย พินซ์ เดียวอย่าเพิ่งวาง พินซ์ พินซ์” น้ำขิงพยายามกรอกเสียงลงไปโทรศัพท์ แต่สุดท้ายก็ต้องยอมแพ้เพราะอีกฝ่ายกดปิดไปแล้ว

“แล้วน้ำขิงจะไปรีเป่าล่ะ” สายป่านที่เจียบมาตลอดการสนทนาพูดขึ้น

“เราคงต้องไปล่ะ ทำทางพันซังจะเดือดร้อนจริงๆ” น้ำขิงเจียบไปครู่หนึ่ง พยายามมองว่าห้องของสายป่านมีอะไรให้เธอช่วยอีกรีเป่า

“เรา...ไปด้วยได้มั๊ย” จู่ๆ สายป่านก็พูดขึ้นมา คำถามของเธอทำให้น้ำขิงหันมามองด้วยความแปลกใจ

เพราะสายป่านไม่สนิทกับพันซันักเป็นแค่คนรู้จักกันห่างๆ เท่านั้น เนื่องจากทั้งคู่เรียนคนละภาควิชา สายป่านเรียนวิทย์โทรทัศน์ ส่วนน้ำขิงและพันซังเรียนประชาสัมพันธ์ สาขาการโฆษณา

พันซังกับสายป่านรู้จักกันแค่ห่างๆ ว่าทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทของน้ำขิง มากสุดก็มียกยอกพูดคุยกันบ้างนานๆ ทีที่เจอกัน และพันซังก็ไม่ค่อยจะชอบสายป่านสักเท่าไรด้วย แต่สายป่านก็คงไม่รู้

“คือ...เราเคยอ่านหนังสือเจอ”

สายป่านพูดเรียบๆ เมื่อเห็นสายตาสงสัยของเพื่อน “บ้านพันซัน่ะสวยมากเลย เคื่อบอกว่าแค่ค่าตกแต่งเฉยๆ ก็ตั้งร้อยล้านแน่ๆ และคุณพิรณัฐ ที่เป็นสถาปนิกก็ออกแบบเองด้วย เราเลยอยากเปิดหูเปิดตาดูบ้างเผื่อจะได้มาเป็นแนวแต่งห้องของเราไง”

“อ้อ” น้ำขิงทำท่าเข้าใจ “ได้ซี บ้านพันซัน่ะสวยมากอย่างที่ป่านพูดนั่นแหละ เนี่ย ถ้าป่านเจอพีพีทีก็คงไม่อยากจะเชื่อแน่ๆ ว่าคนที่ดูจะไม่ค่อยได้เรื่องได้ราวอะไร นอกจากจิบหญิงไปวันๆ จะเก่งขนาดนี้”

“เคื่บเจ้าชู้เธอ”

“โอ๊ยสุดๆ เปลี่ยนผู้หญิงบ่อยกว่าเปลี่ยนเสื้อผ้าซะอีก”

“งั้นเคื่บก็โสดไซ้มั๊ย”

“น่าจะนะ เพราะผู้หญิงคนล่าสุดก็เพิ่งถูกพันซังจัดการไปเมื่อเดือนก่อน แหมแปลกๆ นะเนี่ย สนใจพีพีทีหรือใจจะป่าน”

“เป่า...เราก็ค่อยากรู้อยากเห็นเท่านั้นแหละ ก็เห็นว่ากลุ่มเคื่บดังมากเลยในวงสังคม ใครๆ ก็สนใจเคื่บทั้งนั้น” สายป่านพูดด้วยใบหน้าเรียบไม่มีพิรุอะไร

“กลุ่ม? กลุ่มอะไรเธอ”

“ก็กลุ่มเพื่อนสนิทเคื่บไง เป็นกลุ่มลูกชายเจ้าของธุรกิจใหญ่ของเมืองไทยทั้งนั้นเลยนะ ทั้งหล่อทั้งรวย” สายป่านมองหน้าน้ำขิงอย่างไม่อยากเชื่อ แต่ก็อธิบายต่อ

“คุณพีพี พิรณัฐ ทายาทธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ คุณปณณวัฒน์ก็ลูกชายเจ้าของบริษัท

นำเข้าและประกอบรถยนต์รายใหญ่ของประเทศ แล้วก็คุณบอส ภาสกร โรจนโยธิน อันนี้ก็ NG Group บริษัทอุปโภคบริโภครายใหญ่ของเมืองไทย เป็นเจ้าของธุรกิจเยอะเยาะ ทรงอิทธิพลและร่ำรวยมหาศาลเลยละ แล้วคุณบอสก็เป็นหนึ่งในสิบสุดยอดหนุ่มโมโสดในฝันด้วย เค้ด้างมากเลยนะ...” เธอหยุดเล่ามองหน้าน้ำซิงคล้ายจะดูให้แน่ใจว่าเธอไม่รู้จักจริงๆ “น้ำซิงรู้จักกับพันซ์มาตั้งนานนี่ อย่าบอกนะว่าไม่เคยรู้จักกับเพื่อนคุณพี่ที่ชายพันซ์เลย”

“ไม่เคย” น้ำซิงตอบอย่างจริงจัง และเธอก็ออกงงๆ นิดหน่อยที่สายป่านซึ่งดูไม่ค่อยสนใจใคร จะรู้เรื่องสังคมไฮโซเป็นอย่างดีขนาดนี้

“แล้วน้ำซิงเคยเจอกับพวกเค้บ่างไหมล่ะ เห็นเธอไปงานปาร์ตี้บ้านพันซ์ตั้งหลายครั้ง” น้ำเสียงของเธอมันแวววาวแปลกๆ

“ไม่เคยเจอ ไม่รู้จักหรอกจ๊ะ เรารู้จักแค่พี่พีคนเดียวนี่แหละ ยังไงก็คงไม่เกี่ยวกับหรอกมั้งเราก็ก่อนธรรมดา”

“แหมน้ำซิง อุตสาห์มีโอกาสเป็นเพื่อนสนิทกับพันซ์แท้ๆ ถ้าเป็นรานะ...” สายป่านยังคำพูดไว้แค่นั้น น้ำซิงผู้กำลังควานหาของในกระเป๋าง่วนอยู่จึงไม่ได้สนใจ

“เจอแล้วกยูงแจรง...ปะไปกินถะ...เออห้องป่านเก็บเสร็จแล้วนะ” น้ำซิงมองไปรอบๆ ห้องอีกครั้งต้องการสำรวจเพื่อความแน่ใจ แล้วเธอก็ไปสะกดกับกระดานไวท์บอร์ดที่จัดตารางงานของสายป่านเอาไว้

“อ้าวป่าน ไม่ใช่ 10 โมงป่านต้องจัดรายการเหรอ?”

“จริงด้วย เดี่ยวเราเลื่อนได้ ขอเปลี่ยนให้เพื่อนเค้มาทำแทนไปก่อน” เธอพูด และกำลังหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร

“ไม่ต้องโทร..ไว้วันหลังค่อยไปก็ได้ อย่าเสียงานเลยอุตสาห์ได้เลื่อนมาทำชั่วโมงดีๆ เดี่ยวเค้ว่าเอานะ” น้ำซิงเตือนด้วยความเป็นห่วง

“แต่เราอยากไป” สายป่านยังตื้อตึง

“คราวหน้าถะแล้วค่อยไป...งานสำคัญกว่านะ” น้ำซิงพยายามแนะนำแต่ท่าทางของสายป่านก็ยังไม่ลดใจง่ายๆ

น้ำซิงมองเพื่อนอย่างใช้ความคิดแล้วเธอก็อะไรก็ขึ้นได้ “วันเกิดพันซ์เดือนหน้าไป...แล้วค่อยไปก็ได้ พันซ์เค้จัดงานที่บ้าน เดี่ยวไปกับเราพันซ์เค้ชวนไว้แล้ว นะป่านไปทำงานถะ”

สายป่านมีท่าที่อ่อนลง เธอถามน้ำซิงอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ “พันซ์เกิดเดือนหน้าเธอทำไมเค้ไม่จัดงานที่โรงแรมล่ะ”

“พันซ์เค้าเบื่อนะ คราวนี้เลยจัดงานที่บ้าน แบบสบายๆ มีแต่คนรู้จักกันมาเท่านั้นแหละ ป่านจะได้ดูบ้านให้เต็มทีเลยไง โอเคนะ ไปทำงานดีกว่าเนอะ” น้ำซิงพยายามพูดโน้มน้าวจนสายป่านยอมตกลง และปล่อยให้ น้ำซิงออกมาโดยไม่รังไร้อีก

น้ำซิงเดินมาตามทางเดินหินอ่อนขัดมันที่ดูสวยงามสะอาดสะอ้านของคอนโดด้วยอารมณ์เบิกบาน แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็ต้องตกใจกับภาพที่เจอ

ที่แรกก็เป็นแคชเชียร์หนุ่มคนหนึ่งเดินออกมาจากห้องโดยมีผู้หญิงสาวสวยออกมาส่ง มันก็คงเป็นเรื่องธรรมดาไม่สร้างความเดือดร้อนให้เธอถ้าทั้งคู่ไม่รู้จัก ก็จับกันอย่างดูดีริมกลางทางเดินที่เธอต้องผ่านไปเห็นเต็มสองตา

“.....”

ร่างบอบบางอึ้งไปประมาณ สิบวินาที ใบหน้ารูปไข่แดงตาม ค่อยๆ ซับสีเลือด เธอทำอะไรไม่ถูกจึงรีบก้มหน้าก้มตา กิ่งเดินกิ่งวิ่งผ่านไปอย่างรวดเร็วจนไปถึงลิฟต์

“โชคร้ายชะมัด ต้องมาเจอหน้าตั้งแต่เช้า สองคนนั้นไม่รู้จักกายฟ้าอายุদিনมั่งเลยอยากกอดอยากจูบก็ทำกันให้เสร็จๆ ในห้องซี ออกมาจูบกันข้างนอกทำไม กลัวคนอื่นเค้าไม่รู้รีง ว่ามีปากไว้ทำแต่เรื่องอย่างว่านะ...ฮืม ลิฟต์ก็มาช้าจัง.. ผู้ชายผู้หญิงสมัยนี้ไม่มีแยงอายกันบ้างเลยนะ ถ้าพ่อแม่รู้ไม่ไหววายกันไปเลยเหอเนี่ย#\$%^&*... ฯลฯ” ขณะรอลิฟต์ น้ำซิงก็บ่นต่อไปอย่างยาวเหยียดด้วยอารมณ์เสียสุดขีด

เมื่อลิฟต์เคลื่อนมาถึง ร่างบอบบางก็รีบเข้าไปในนั้นแล้วกดปิดทันที กำลังใจขึ้นว่าจะออกจากชั้นที่มีฉากละครเลิฟซีน่าสะอิดสะเอียนนั้นได้แล้ว แต่ไม่ทันไร ชายหนุ่มที่เพิ่งแสดงหนังสดเมื่อครู่ก็วิ่งตามเอามือมาดันประตูไว้แล้วแทรกตัวเข้ามาได้อย่างทุลักทุเล เขาเอื้อมมือไปกดปุ่มลงชั้น G และยื่นหอบแฮกๆ อยู่ข้างๆ เธอ

‘จะมาหอบทำไมเนี่ย เหนื่อยเพราะวิ่งหรือเพราะจูบกันจนหายใจหายคอไม่ออกกันแน่ะ’ น้ำซิงคิดในใจ ขณะเงยมองเขาด้วยสายตารังเกียจ พร้อมกับที่ชายคนนั้นหันมามองเธอพอดี ทั้งคู่สบตากัน และแล้วเหมือนทบทวนอะไรบางอย่างได้

“**เฮอ/นาย!**” เสียงแทบจะตะโกนของทั้งสองคนประสานขึ้นพร้อมกัน

“เฮอ!...เธอมันยัยตัวแสบที่เอาน้ำหวานมาราดฉันนี่!” เขาชี้หน้าเธอและแผดเสียงอย่างมีโมโห

“นายมันไอ้ผู้ชายไร้ความรับผิดชอบ ที่ขับรถสกาดโคลนใส่คนอื่นแล้วไม่รู้จักขอโทษ” น้ำซิงก็ตะเบ็งดั่งได้ไม่น้อยหน้า

“นี่ ยังมาพูดว่าคนอื่นอย่างนี้อีกเหอ รูรีเปล่าเลือดฉันตัวนั้นมันราคาเท่าไรร ฉันยัง

ไม่ได้แก้แค้นที่เธอทำกับฉันเลยนะ!”

“แล้วนายรู้รีเปลา่เอกสารของฉันที่นายทำมันเลอะนะสำคัญแค่ไหน ฉันเอาคืนแค่นั้นมันยังไม่พอไปด้วยซ้ำ!”

“มันเป็นความผิดของเธอเองนะที่เดินไม่ระวัง ก็รู้ว่าคุณมันน้ำซังพอรถขับผ่านมันก็ต้องสาดน้ำไปข้างๆ อยู่แล้ว ถ้าเธอรู้จักระวังตัวฉันจะไปขับรถเหยียบน้ำสาดกระเด็นใส่เธอได้ไงหะ!”

“โห นายเอาสมองส่วนไหนคิดเนี่ย ไม่รู้จักสำนึกผิดแล้วยังมาโยนความผิดให้คนอื่นอีกนั่นหะรอ นายนี้เป็นมนุษย์ที่น่ารังเกียจที่สุดในโลกเลยนะ ถ้ามจริงเถอะที่บ้าน ไม่มีใครเค้าอบรมสั่งสอนรีไปถึงไม่รู้จักผิดชอบชั่วดีอย่างนี้ เด็กกำพร้าไม่มีพ่อดีแม่ เค้ายังมีความคิดมากกว่านายซะอีกนะฉันจะบอกให้”

“ยัยบ้านี่! อย่ามาว่าถึงครอบครัวฉันนะ ขอโทษฉันเดี๋ยวนี้เลย”

“ไม่! ฉันไม่ผิด คนที่ควรขอโทษนะนายต่างหาก”

“ฉันไม่ผิด เธอนั่นแหละผิด”

“นายแหละผิด”

“เธอแหละผิด”

“นายแหละผิด”

“เธอแหละผิด” ทั้งสองคนต่างตะเบ็งเสียงใส่กัน ดังจนลืบทับแทบ

“ทำอวดเก่งแบบนี้ เธอรู้รีเปลา่ว่าฉันเป็นใคร” ชายหนุ่มกัดฟันกรอดๆ ขณะพยายามพูดออกมา

“นายเป็นใครฉันไม่สนหะรอ กนะ แต่ที่ฉันรู้จักคือนายเป็นไอ้ผู้ชายโศกจริต ชอบแสดงฉากเลิฟซีนี่โชว์กลางถนน เป็นผู้ชายไม่มีความรับผิดชอบ ทำผิดแล้วไม่รู้จักขอโทษ และก็ เป็นคนที่ห่วยแตกที่สุดในชีวิตที่ฉันเคยเจอมาเลยล่ะ” น้ำซังยังสามารถลอยหน้าลอยตาโต้ตอบได้อย่างไม่เกรงกลัว เสียงพ่นกรอดๆ ของชายหนุ่มตรงหน้า

“เลิฟซิงเลิฟซีนี่อะไร อย่ามาปรักปรำฉันนะยัยปากปลาร้า”

“หนอยมาว่าฉันปากปลาร้านี้หะรอ ถ้ามหนอยเหอะนายนะตีกว่าฉันตรงไหน อย่าพูดนะว่าการกอดจูบกันดูดดื่มชชะขนาดนั้นกลางทางเดินสาธารณะที่ใครๆ ก็ต้องใช้เนะ บ้านนายบอกว่าเป็นเรื่องธรรมดา ฉันขอลถามหนอยเถอะหน่านายนี้ทำมาจากยงมะตอยรีไปถึงได้หนานัก รู้จักบ้างรีเปลา่ค่าว่า ‘อาย’นะ!”

ความโกรธแค้นรื้อเข้ามามีเหมือนพายุทอร์นาโด อยากจะโต้กลับให้หายแค้น แต่คำ

พูดของยัยตัวแสบตรงหน้าก็ทำให้ภาสกรนึกขึ้นได้ว่าตัวเองทำอะไรลงไปเมื่อครู่ ซึ่งเขาก็แอบยอมรับในใจว่ามันออกจะประเจิดประเจ้ออยู่สักหน่อยเหมือนกัน แต่จะให้เขายอมรับล่ะก็...

“แล้วล่ะ ฉันจะกอดจูบใครมันก็เรื่องของฉันนี่ ไม่เกี่ยวกับเธอ เธอน่ะดีนักหรือใจมาสูดรู้สึดเห็นเรื่องชาวบ้าน” เขาตอบได้อย่างพยายามเอาชนะ

“นี่! ใครเค้าจะอยากรู้เรื่อง อุบาทว์ๆ ของนายห๊ะ หลงตัวเองไปรีเปล่า ฉันจะบอกให้นะ ถ้านายไม่มาทำประเจิดประเจ้อกอดจูบกั๊กกลางถนนให้ฉันเห็นเอง แม้แต่หางตาฉันก็ไม่มีทางหันไปมองผู้ชายห่วยๆ อย่างนายให้เสียสายตาหรอก!”

พวกเขาทั้งสองคนก็จ้องหน้ากันอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ ถ้าสายตาฆ่าคนได้ทั้งนิรชา และภาสกรก็คงฆ่ากันตายไปหลายรอบแล้ว

ภาสกร โรจนโยธิน พยายามอ้าปากจะพูด แต่ก็เหมือนคำพูดทุกคำค้างอยู่ในปาก เขาอ้าปากจะพูดอีกครั้ง แต่ที่ออกมาได้ก็มีเพียง

“เธอ เธอมีนม...อิม...เธอ...ยัย...โถ่เว้ย!” แล้วก็ได้แต่เขินเขี้ยวเคี้ยวฟัน

นี่ซิงกรอยยิ้มเยาะเย้ยส่งไปให้ “เป็นไง พูดไม่ออกเลยล่ะซิ ฉันพูดถูกใช่ไหมล่ะ” เธอลอยหน้าลอยตาว่าเขาต่อไป “นายมันคนไร้จิตสำนึก ไร้ความรู้สึกชอบต่อสังคม เป็นพวกโรคจิตชอบโชว์ ไม่รู้จักอาย และเป็นคนที่ทุกๆ ความห่วยมารวมกัน”

ภาสกรรู้สึกโกรธจนถึงขีดสุดมือกำแน่นแล้วก็คลาย แล้วก็กำอีกหลายครั้ง ถ้าไม่เพราะเธอเป็นผู้หญิงเขาก็อยากจะซัดยัยนี้ซึกเปรี้ยวสองเปรี้ยว ชายหนุ่มหอบหายใจเข้าออกด้วยความโมโหโกรธา บดกรามแล้วบดอีก จนฟันแทบจะหักเป็นซี่ๆ เวลาผ่านไปสักพักที่ทั้งสองคนเอาแต่จ้องหน้ากันด้วยความรู้สึกอยากกินเลือดกินเนื้อ

“ที่เธอสนใจเรื่องอย่างนี้มากนัก อยากรองมีประสบการณ์เองดูหรือใจถึงได้ม้าย้ากับฉันนัก” จากการตะโกนเสียงดังลั่นเมื่อครู่ น้ำเสียงของเขาก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ภาสกรกระซิบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาที่เต็มไปด้วยการข่มขู่ ชายหนุ่มเดินเข้ามาใกล้ทีละก้าว ทีละก้าว สายตามกกล้าฉายแววมุ่งร้ายเหมือนเสือเตรียมตะครุบเหยื่อ

“จะทำอะไรนะ” น้ำซิงตกใจถอยกรูดไปจนหลังชนผนังลิฟต์ ดวงตากลมโตมองใบหน้าของชายหนุ่มที่ยื่นเข้ามาใกล้ด้วยความหวาดวิตก

“อ้าวปากเก่งนักไม่ใช่หรอ...กลัวหรือไง?... ลองดูไหมล่ะจูบของผู้ชายโรคจิต” เขาเอามือยันผนังไว้ทั้งสองข้างซึงน้ำซิงเอาไว้ในกรงนั้น จ้องมองเธอด้วยดวงตาเป็นประกายและมุมปากกรดยิ้มชั่วร้ายที่เต็มไปด้วยความคุกคาม

“ถ้าเธอขอโทษฉัน เรื่องที่เอาน้ำมาราด แล้วก็ตำฉันเสียๆ หายเนี่ย...ฉันจะยกโทษ

ให้ และปล่อยเธอไปโดยสวัสดิภาพ” เขาพูดอย่างผู้กุมไฟเหนือกว่า และยื่นใบหน้าหล่อเหลานั้นเข้ามาใกล้ทุกทีๆ ภาสกรรู้ว่ายายตัวร้ายนี้กำลังกลัว เธอตัวสั้นแม่จะพยายามกลืนไว้ก็ไมสำเร็จ และแววตาของเธอก็บอกเขาว่าอย่างนั้น เขายิ้มเจ้าเล่ห์ แอบหัวเราะในใจว่าตนเองชนะแล้ว

“ฉันจะบอกเธอให้ชนะ ไม่มีทางหรือที่ผู้หญิงจะจอกๆ อย่างเธอจะมาชนะฉันได้” เขายื่นหน้าเข้ามาใกล้จนสัมผัสถึงลมหายใจของกันและกัน

“ตั้งแต่เกิดมา ฉันยังไม่เคยแพ้ใคร และมันจะไม่เริ่มต้นที่เธอแน่...ยัย...โธ้ย!” ขณะที่กำลังยามใจ ทุกอย่างก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนตั้งตัวไม่ติด น้ำซิงยกเข้าขึ้นมาระแทกตรงหว่างขาของภาสกรอย่างแรง ชายหนุ่มจุกจนพูดไม่ออก เธอผลักเขาออกห่างตัว พร้อมกับเตะที่หน้าแข้งของเขาอีกหนึ่งทีจนเขาต้องกระโดดแหงๆ น้ำซิงรีบวิ่งไปอีกมุมหนึ่งของลิฟต์ที่ตั้งสติและทำเป็นอวดเก่ง (ทั้งที่กลัวแทบตาย) ขึ้นมาอีกครั้ง

“จำไว้ อย่าคิดว่าจะรังแกกันได้ง่ายๆ สมน้ำหน้า...แบ่รๆ” เธอแลบลิ้นปลิ้นตาให้เหมือนจะเยาะเย้ยและเดินออกจากลิฟต์ที่เปิดพอดีอย่างสง่าผ่าเผยจากไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ภาสกรจุกจนหน้าเขียวหน้าเหลือง จะวิ่งตามก็ไม่ได้แม้จะยืนก็ยังไม่นั่นคงด้วยซ้ำ เขาไม่เคยเสียทีให้ใครเท่านี้มาก่อน ชายหนุ่มจ้องมองยัยตัวร้ายที่ค่อยๆ เดินจากไปด้วยความแค้นใจ

“ยัยบ้าเอ๊ย...”

5

“น่าสงสารจนกระทั่งเพื่อน”

น้ำเสียงที่ดูจะรื่นเริงมากกว่าจะสงสารอย่างที่พูด เอ่ยขึ้นในอีกสองชั่วโมงต่อมา ปณณวัฒน์ดีลูกกอล์ฟไปอย่างชานาญขณะส่งคำพูดที่เหมือนเห็นใจซะเต็มประดา (บนใบหน้าว่าเรรังสดชื่นเต็มที่) มาให้เพื่อนที่นั่งเซ็งบอญูไม่รับ

“ฉันอยากเห็นหน้ายัยตัวแสบของแกจริงๆ ผู้หญิงอะไรวะ เจ็บซะมัดทำมิสเตอร์โรจนโยธินผู้เปรียบพร้อมต้องจุกจนหน้าเขียวได้”

“เรียบไปเลยไอ้เพื่อนเฮงชวย แทนที่จะเห็นใจ ยังมาซ้ำเติมกันอีกนะ” คนถูกซ้ำเติมส่งเสียงฉุนๆ

“ฉันว่าเค้าทำแกแค่นี้ก็น้อยไปนะเว้ย” พิรณัฐ ที่ฟังใครฟีกอล์ฟไปจนพอใจเดินมาสมทบยังโตะตัวเดียวกัน “สมน้ำหน้าแล้วอยากจะไปปล้ำเค้า ผู้หญิงดึๆ ที่ไหนเค้าจะยอมวะ”

“อย่าเลยพิท ยัยเด็กนั่นไม่ใช่ผู้หญิงดึๆ แน่นอน ปากจัดยิ่งกว่าแม่คำปากตลาดซะอีก แถมเป็นพวกป่าเถื่อนชอบใช้กำลังด้วย ดูซิทำฉันจุกแทบตาย ไม่น่าเจอเลย กำลังอารมณ์กำลังดีแท้ๆ น่าโมโหซะมัด”

“มองในแง่ดีซิจะอย่างน้อยหล่อนก็ยังเมตตา เตะแกเบาๆ ให้แกยังใช้งานได้อยู่นีหว่า” ปณณวัฒน์ หันมามองเพื่อนด้วยหน้าตาที่กลั่นหัวเราะเต็มที่ “หรือว่าจะใช้ไม่ได้แล้ววะ ฮ่าๆ”

“หุบปากไปเลยไอ้ปณ เตี้ยวเหอะ”

“ใจเย็นน่าบอส ลองเจออะไรที่ไม่ได้ตั้งใจดูบ้างชีวิตจะได้มีรสชาติเิงเพื่อน” พิรณัฐเข้ามาแทรก

“แต่รสชาติแบบนี้ฉันขอบายวะพิท หึๆ” ปณณวัฒน์พูดไปหัวเราะไป “เสียงโดนเตะจนเป็นหมันอย่างจ้ ฉันยอมให้อี้อบสมันเจอคนเดียวดีกว่า ฮ่าๆ”

“ยังตกลงไม่เลิกอีกนะแก พอได้แล้ว! เตี้ยวเถอะเตี้ยวแมงจะขำไม่ออก” ภาสกรหันใบหน้าบูดบึ้ง ไปกระแทกเสียงใส่เพื่อน ซึ่งดูจะไม่รู้สึกจู้จี้

“เออบอส ไหนแกบอกว่ายัยเด็กนั้นหน้าตาซีเหรโงะ แล้วแกไปปล้ำเค้าลงได้ไง” พิณฐฐตั้งคำถาม เพราะลองคิตๆ ดู จากเรื่องทีเพื่อนเคยเล่าให้ฟังกับเหตุการณ์ฉนั้น มันก็ดูแปลกๆ อยู่มา

“ฉนั้นเคยพูดเธอ”

“อ้าว พูดอย่างจี้ซึกยังงแล้วนะเว้ย...จั้นก็หมายความว่า เธอสวยจั้นซี” ปณวัฒน์ รีบพูดทันทีเมื่อเห็นท่าทางมีพิรุชของเพื่อน ภาสกรรีบไปไม่ยอมตอบดวงตาที่ฉายแววแปลกๆ หันมองไปทางสนามแบบไม่ใส่ใจคำถาม

“แหงเลยวะพี่ท มีนาไอ้บอสถึงอยากจูบเค้า สวยหยาดเยี่ยมจนคาสโนว่าบอสผู้ช่าของนีอดใจไม่ไหวเลยหรือครับ”

“เฮ้ย บ้า ไม่เกี่ยวฉนั้นก็แค่อยากสั่งสอนให้รู้สำนึกซะบ้างว่าอย่ามาเล่นกับคนอย่างฉนั้นต่างหาก” ภาสกรรีบพูดแก้ตัวเป็นพลัน แถมแต่งประโยคให้น่าเชื่อถือมากขึ้นอีกหน่อย “หน้าตาห่วยยังกะอะไร ตากี้โตเกินเหตุ จมูกเบี้ยว ปากนี้ทุเรศมากแดงยังกะไปกินเลือดมา हुกวาง คางยื่น แต่งตัวก็ปอนสุดๆ แคดคี้กอล์ฟที่นี่ยังหน้าตาดีกว่าซะอีก” เขาบรรยายภาพเธออย่างน่าเกลียดเกินจริง

“อ้าว หน้าตาออกแนวน่ากลัวเลยนะนั่น แล้วแกทนไปปล้ำจูบเค้าได้โงะ หน้าตาอย่างนี้ เป็นฉนั้น อยู่ห่างสักร้อยเมตรยังไม่อยากมองเลยนะเว้ย” ปณวัฒน์ พูดด้วยน้ำเสียงหวาดๆ เพราะกำลังคิดภาพตามไปด้วย

“ก็มันโกรธ ยัยเด็กนั้นปากจัดยังกับอะไร ด่าฉนั้นไฟแลบ ฉนั้นเถียงไม่ทัน มันก็เลยต้องแก้แค้นด้วยวิธีนี้”

“หึๆ รู้ถึงไหนอายเค้าถึงนั้น คุณภาสกรผู้โด่งดังไปปล้ำผู้หญิง แถมยังโดนเค้าเอาคืนซะเจ็บปวด” พิณฐฐ พูดไปหัวเราะไป

“อย่าให้เจออีกทีนะ ฉนั้นจะ....”

“จะอะไร แกจะไปทำอะไรเค้าได้ อยากให้เค้าผ่าหมากเอาอีกรีง” ปณวัฒน์พูดขัดคอทันที

“หุบปากไปเลยไอ้ปณ” ภาสกรมองหน้าเพื่อนโกรธๆ แต่แววตาของเขายังมุ่งมั่นอย่างเอาเรื่อง “ฉนั้นจะทำให้ยัยนั้นยอมขอโทษฉนั้นให้ได้งแล้ว!”

นางไปรักมุมนั้นของเมือง ขณะที่ภาสกร กำลังนั่งเขนเขี้ยวเคี้ยวฟันอารมณ์เสียอยู่กับเพื่อน นิสราทก็ไม่ได้ต่างไปจากเขาเท่าไรหรอก แม้จะยังมีสติพอที่จะขับรถไปถึง

คฤหาสน์ของเพื่อนสนิทได้ แต่เธอก็มีอาการตัวสั่นจนเพื่อนเห็นพิรุณ

“เป็นอะไรหรือน้ำซิง ทำไมมือสั่นอย่างนี้” พิรภาหรือพันซ์เพื่อนสนิทที่คบหากับน้ำซิงมาตั้งแต่อนุบาลถามขึ้นหลังจากงูมือพาเพื่อนไปยังห้องรับแขกแล้วจับสังเกตได้

“เรื่องมันแยะจนเราไม่อยากจะเล่าเลยพันซ์” น้ำซิงพูดเสียงสั่นและดูตื่นตกใจ

“ยัยสายป่านทำอะไร แสดงธาตุแท้ออกมาให้เห็นแล้วละซิ” พิรภาตั้งสมมุติฐานทันที

“ไม่ใช่...ไม่เกี่ยวกับป่านสักหน่อย เมื่อไหร่พันซ์จะเลิกอคติกับเค้าสักทีนะ”

“เราไม่ได้อคตินะน้ำซิง เราแค่มองเห็นตัวตนจริงๆ ของยัยนั่นเท่านั้นเอง”

“ป่านเค้าไม่ได้เลวร้ายขนาดนั้นสักหน่อย เค้าแค่มีปมนิดหน่อยเท่านั้นเอง”

“น้ำซิงไม่เชื่อเรา ยัยนั่นนะหน้าไหว้หลังหลอกสุดๆ เอาเถอะสักวันน้ำซิงก็คงเห็นเองแหละ” พิรภาเหนื่อยใจ “ถ้าไม่ใช่เรื่องนี้แล้วมีเรื่องอะไรหรือทำไมน้ำซิงตัวสั่นจัง”

“พันซ์จำผู้ชายคนที่เราเล่าให้ฟังได้มั๊ย ที่ขับรถสกาดโคลนกระเด็นใส่เราน่ะ”

“อ้อ ไอ้เฮงขวยนั่นนะหรือ จำได้ซิ ทำไมหรือ”

“เมื่อกี้ ที่คอนโดป่าน เราเพิ่งเจอเค้ามา”

“เฮ้ย! จริงหรือ” พิรภาททานอย่างไม่อยากเชื่อ “ทำไมโลกมันกลมอย่างนี้เนี่ย! แล้วเป็นไงต่อ ไอ้หมอนั่นมันทำอะไรน้ำซิงหรือเปล่า”

น้ำซิงเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้เพื่อนฟังอย่างละเอียด โดยพิรภาที่รับฟังอย่างตั้งใจและลุ้นเหมือนอยู่ในเหตุการณ์เองด้วยซ้ำ

“โหยน้ำซิง โชคดีจังที่รอดมาได้ คงตกใจมากเลยซินะ” พูดด้วยความเข้าใจกลางใช้มือลูบหลังลูบไหล่เพื่อนอย่างเป็นห่วง เธอรู้ดี คงไม่มีผู้หญิงคนไหนหรอกที่จะรู้สึกเฉยๆ ได้ เมื่อตัวเองเกือบถูกปล้ำมาอย่างนี้

“ไอ้ผู้ชายคนนั้นมันเลวจริงๆ ไม่รู้จะด่ายังไง น้ำซิงน่าจะเตะเข้าไปอีกสักสองทีให้มันเป็นหมันไปซะเลย จะได้เลิกซ่า ไม่มารังแกผู้หญิงอีก”

“แค่นี้เราก็ก้าวแทบตาย ดีที่สติไม่กระเจิงไปซะก่อน ยังเอาตัวรอดออกมาได้ไม่ฉันท่านนี้ไม่รู้จะเป็นไงบ้าง” น้ำซิงเอนหลังลงพิงโซฟาอย่างเหนื่อยอ่อน “เนี่ยต่อไปเราคงไม่กล้าไปหาป่านแล้วละ กลัวเจอนายนั่นอีก”

“น้ำซิงว่านายโรจจิตนั่นอยู่ที่คอนโดของสายป่านหรือ”

“น่าจะอยู่นะ หรือไม่เค้าก็คงต้องไปบ่อยๆ ละ ก็แฟนเค้าพักอยู่ที่นั่น...เฮ้อ~ สงสารผู้หญิงคนนั้นจังเลย ไม่รู้หน้ามีตตามัวไปหลงรักผู้ชายเลวๆ อย่างนั้นได้ยังไง”

แล้วทั้งคู่ก็นั่งถกตำราสกรตต่อไปอีกเป็นชั่วโมงกว่าความคับแค้นใจของพวกเขาจะเบาบางลง จนพอจะลงมือทำขนมเค้กอย่างที่ตั้งใจเอาไว้ได้

เวลาผ่านไปจากสายจนค่ำ ในที่สุด พีรภาก็สามารถทำขนมเป็นกับเขาสักที

“เย้...สำเร็จแล้ว ค่อยดูเป็นเค้กหน่อย” หญิงสาวมองดูเค้กก้อนเล็กๆ ซึ่งเธอทำขึ้นเอง (ที่พอดูดีใช้ได้) เป็นก้อนแรก อย่างภาคภูมิใจ

“เฮ้อ กว่าจะได้ เหนื่อยจังเลย” น้ำขิงนั่งบนเก้าอี้อย่างหมดแรง

“แหมเค้กของเราที่หน้าตาใช้ได้เนี่ย ชอบใจนะจะน้ำขิงเพื่อนรัก พรุ่งนี้เรารอดตายแล้ว เย้ๆ” เธอยกเค้กร้อนไปร่อนมาเอาไปทอดคนรับใช้คนนั้นคนนี้อย่างมีความสุข

น้ำขิงมองเพื่อนแล้วช้า นึกถึงขั้นตอนที่กว่าจะได้เค้กก้อนนี้มา น้ำขิงก็แทบเป็นประสาทตาย เพราะพันซ์ทำอะไรไม่เป็นเลยสักอย่าง แคร่รอนแบ่ง เธอก็สามารถทำให้ทั้งห้องครัวชาวโพลนไปหมดได้อย่างง่ายดายภายในเวลาแค่ 3 นาที แม้ขั้นตอนแต่งหน้าเค้กที่แสนง่าย เธอก็ยังอุตสาหะบีบครีมให้ละเอียดเต็มโต๊ะทำอาหารที่กว้างไม่ใช่เล่นได้ อย่างไม่น่าเชื่อ

ด้วยความตั้งใจอย่างยิ่ง พันซ์ก็ผลิต เค้กไหม้ เค้กขม เค้กเค็มมาอีกหลายก้อน สุดท้ายด้วยความพยายามปนความเหน็ดเหนื่อยของน้ำขิง และความตั้งใจ(ที่ยิ่งทำให้ปั่นป่วนของพีรภา) พวกเขาทั้งสองก็ทำได้เค้กที่พอไปวัดไปวาออกมาได้ 1 ก้อน

“ดีใจจัง แม้ไม่มาต้องไปงานเลี้ยงเลยนะ...เนี่ยถ้าแม่รู้ต้องดีใจมากแน่ๆ แคว้นเดียวเราก็ทำเค้กได้แล้ว โหะๆ” เธอยึดอกอย่างภาคภูมิใจ “บางทีนะน้ำขิง เราอาจมีพรสวรรค์ด้านการทำขนมก็ได้”

“ฟังมาค้นพบใช่มะ” น้ำขิงเห็นบนนม

“อย่ามาประชดเลย ใครเค้าจะไปอัจฉริยะเหมือนเธอเล่าทำอาหารเป็นทุกประเภทนะ...เฮอะ” ถึงจะพูดเสียงแข็ง แต่เธอก็ยังอารมณ์ดี หยิบโทรศัพท์มาโทรหาใครบางคนอย่างรวดเร็ว “โทรไปชวนพีทให้มากินด้วยดีกว่า”

“โหลๆ พีทที่ไหน”

[อะไรครับคุณน้องบังเกิดเกล้า เสียงสดชื่นเซียว]

“พีทที่ไหนอะ”

[พีทอยู่กับเพื่อนมีอะไร]

“เพื่อนที่ไหน ใคร!” เสียงเริ่มแข็ง

[นี่ยัยพันซ์ แก่เป็นแม่ หรือเป็นน้องฉันกันแน่ ทีะ]

“แล้วพีทอยู่ที่ใครล่ะ”

[ที่อยู่กับไอ้ปณ ไอ้บอสที่โรงแรมแถวบ้านนี่ละ เป็นไงพอใจรึยัง]

“อ้อ ...งั้นพี่รีบกลับมาบ้านตอนนี้เลย โอเคนะ ขวนพี่บอสกับพี่ปณมาด้วย”

[เรื่องอะไร ทำไมพี่ต้องกลับบ้านด้วยนี่ทั้งๆที่พี่คนเดียวเอง]

“ก็วันนี้พันซ์ทำขนมเค้ก”

[ขนมเค้ก! แกนี่นะทำขนม ออย่ามาอำเลย แค่ว่าบอกว่ายกไข่เปิดกับไข่ไก่ได้พี่ก็ยังไม่อยากจะทำ]

“ใจร้ายพูดนี้ได้ไงอะ...พี่พิท พันซ์ทำจริงๆ นะ อร่อยด้วย”

[จริงๆเหรอ]

“จริงซิ วันนี้น้ำขิงมาสอนให้ ไม่อยากจะทำ อร่อยสุดๆ เลยละ นะพี่พิทมาชิมฝีมือพันซ์หน่อยนะ”

[จะท้องเสียรีเปลาเนี่ย...แต่น้ำขิงมาสอนให้จริงๆ เหนอ]

“ใช่ซิ คุยมะ”

[เอ่อ...]

“ยังงี้พี่รีบๆ มาแล้วกัน” พิศภาตบตบเมื่อเห็นพี่ชายอ้าอึ้งอยู่นาน “นะนะมาปาร์ตี้ขนมเค้กกัน บอกพี่บอสกับพี่ปณด้วย ถ้าไม่มา พันซ์จะโกรธไม่พูดด้วยเลยละ เร็วๆ นะ” แล้วเธอก็กดปิดไปทันที

“อะไรวะพี่”

“ก็ยัยพันซ์นะซิ โทรมาบังคับฉันให้กลับบ้าน”

“กลับไปทำไมวะ ”

“วันนี้ พันซ์มันทำขนมเค้กแล้วอยากให้คุณกลับไปกินนะดิ และพวกแกก็ต้องไปกับฉันด้วยไม่งั้นมันจะโกรธ ”

“อ้าว ไหงงั้น พวกฉันเกี่ยวอะไรด้วยเนี่ย” ปณฉวนฉวนส่งเสียงประท้วง

“ใช่ ทำไมต้องไปเสี่ยงตายกับแกด้วยวะ ก็รู้อยู่ว่ายัยพันซ์ทำอะไรเป็นที่ไหน เกลือกับน้ำตาลแยกออกรีเปลาฉันยังสงสัย ” ภาสกรช่วยย้า

“ไม่รู้เหมือนกันวะ แต่คงไม่เป็นไรมีงั้นวันนี้ขิงมาช่วยทำ คงพอกินได้ละ”

“น้ำขิง!? ใช่น้องคนที่แก่เล่าให้พวกฉันฟังบ่อยๆ หรือเปล่าวะ ” ภาสกรเอ่ยถาม “เพื่อนสนิทยัยพันซ์ที่สวยมากๆ แต่แสนสุดๆ นะ”

“เออ นั่นละ...แต่ฉันก็งั้นนะไม่ค่อยเข้าใจน้องเค้าเหมือนกัน”

“ทำไมวะ”

“น้องเค้าก็เป็นผู้หญิงเรียบร้อยนะ ทำกับข้าวทำขนมเนี่ยอร่อยสุดๆ หน้าตานี้ก็ใส่อะไรก็ดูดีงามมาก แต่ไม่อยากจะเชื่อเลยว่า จะคิดแผนแกล้งบรรดาแฟนฉันได้ดูเด็ดขนาดนั้น”

ปณณวัฒน์นึกถึงเรื่องต่างๆ แล้วก็ส่งเสียงหัวเราะและทำท่าสยองขวัญไปพร้อมๆ กัน “ที่เอากาวตราช่างไปทาเก้าอี้ของคลาล่า แล้วเอาประทัดไปจุดใส่เค้าเมื่อเดือนก่อนนะ เหรอ...โคตรจะโหดเลยว่ะ...น่ากลัวชะมัด”

“ใช่ ก็ทำเอาคลาล่าไม่มองหน้าฉันอีกเลย”

“แล้ววันนี้ น้องเค้าอยู่บ้านแกรี่เปล่าละ ฉันอยากเจอตัวจริงเหมือนกันนะ” ปณณวัฒน์มีท่าที่ตื่นเต้น

“อูชิ ก็สอนยัยพันซ์ทำขนม” พีรณัฐ มองเพื่อนอย่างรู้ทัน “นี่ย่านะเว้ยไอ้ปณณวัฒน์ แก่คิดอะไร”

“ทำไมวะ หงรีใจ”

“เฮ้ย! เปล่า”

“อย่าบอกนะว่าแกชอบน้องเค้า” ภาสกรจับผิด

“น้ำขิงก็เหมือนน้องของฉัน ฉันเห็นมาตั้งแต่เด็กใครจะไปคิดอะไรได้ น้องเค้าเป็นเด็กดีฉันไม่อยากให้เป็นของเล่นของใครเท่านั้นแหละ” คนที่ถูกกล่าวหาให้เหตุผลสีหน้าจริงจัง

“แกรู้ได้ไงว่าฉันจะแค่เล่นๆ บางทีฉันอาจจริงจังก็ได้นะเว้ย” ปณณวัฒน์พูด

“คนอย่างแก เคยจริงจังกับใครที่ไหน อย่าเลยว่ะ ไปหาผู้หญิงที่อื่นเถอะ อย่ายุ่งกับน้องเค้าเลย”

“หวงออกนอกหน้าเลยนะพี่” ภาสกรมองเพื่อนอย่างสงสัย “ขึ้นไปกันเถอะ ฉันอยากเจอตัวจริงเหมือนกัน ได้ยินไอ้พี่พูดถึงน้องเค้ามาเยอะแล้ว จะได้รู้สึกที่ว่าเป็นยังไงกันแน่”

ทำไมรักกับจิ้งจอกน้ำจิง อยู่ต่ออีกนิดนึงไม่ได้หรอกจะได้ช่วยยืนยันกับพี่พีทีงว่าเราทำขนมเองจริงๆ” พีรณัฐเพื่อนไว้ก่อนจะเข้าไปนั่งในรถเต่าสีฟ้าที่สภาพเก่าเต็มที

“ไม่ได้ นี่ทุ่มครึ่งแล้ว กลับบ้านไม่ทันเดดไลน์จะถูกפוโรจรเอา”

“นี่ย่ายุเท่าไรแล้วคะคุณนิรชา เรียนก็จบแล้วพ่อแม่ท่านไม่บังคับขนาดนั้นหรอหน้า”

“ไม่เอา พันซ์ก็รู้เราไม่เคยกลับบ้านผิดเวลา...พุงนี้โชคดีนะเพื่อน เราไปก่อนละ”
น้ำซิงยิ้มให้ แล้วเธอก็ขับรถออกไป โดยมีพีรภายืนโบกมือให้อย่างผิดหวังนิดๆ
ขณะเลี้ยวออกจากประตู รถเต๋าคันเล็กก็สวนเข้ากับขบวนรถยุโรปหรูหราสามคันที่
ขับตามกันมา

“มาแล้วเธอพี่พีท มาซาจิงคูชี่น้ำซิงกลับไปแล้ว” พีรภาย่นกับพี่ชายเมื่อเขาลง
จากรถแล้ว

“อ้าวนั่นน้ำซิงเธอ พี่ไม่เคยเห็นขับรถเลย นึกว่าจะรอให้พี่ไปส่งเหมือนเมื่อก่อน
ซะอีก” พีรณัฐหันไปมองประตูบ้านที่รถของน้ำซิงเพิ่งสวนไป

“สวัสดิ์คะพี่ป๊น พี่บอส” น้องสาวหันไปไหว้ชายหนุ่มทั้งสองที่เดินมาสมทบ แล้ว
จึงเอ่ยตอบพี่ชาย “พ่อเค้าพึ่งยกรถคันเก่าให้เป็นของขวัญเรียนจบนะพี่พีท และวันนี้น้ำซิง
เค้าต้องไปช่วยเพื่อนย้ายบ้านด้วย ก็เลยขับรถเลยจากบ้านเพื่อนมาหาพันซ์”

“อ้าวนั่นน้องน้ำซิงเธอ งั้นเค้าก็กลับไปแล้วละซิ” ป๊นณวัฒน์ส่งเสียงผิดหวัง
“บ้านน้ำซิงเค้ามีกฎว่าห้ามกลับบ้านเกิน 3 ทุ่มนะคะ ต้องทำตามกฎอย่างเคร่งครัด...เด็กดี
ก็งี้ละ” พีรภายุดอย่างเอือมๆ ที่ออกแนวประชดนิดหน่อย

“แต่พี่ มาก็ดีแล้วมาเร็วๆ มาชิมเค้กฝีมือพันซ์กัน” ว่าแล้วก็ลากป๊นณวัฒน์ และ
พีรณัฐ เข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว ส่วนภาสกรที่ไม่ถูกลากเข้าไปด้วยยังคงมองไปที่ประตูหน้า
บ้านพร้อมกับนึกถึงรถโฟล์คสวาเกนคันเล็กๆ ที่สวนไปด้วยความสงสัย

“ทำไมคนขับหน้าตาคุ้นจิง..”

พมจินต์มาก ครับที่เธอได้ร่วมงานกัน หวังว่าทุกอย่างคงเป็นไปด้วยดี”

ภาสกร พุดคุยอย่างผ่อนคลายขณะเดินมาส่งลูกค้าคนสำคัญหน้าตึกที่ทำการบริษัท
“ผมก็ยินดีทำธุรกิจกับ NG group เสมอครับ คุณภาสกร” ชายที่สูงวัยกว่าหันมา
จับมือกับเขา

“ว่างๆ เราคงต้องไปออกรอบกันสักหน่อย”

“ครับ แล้วเจอกัน” ประวิทย์ วัฒนวิบูลวงศ์ ชายสูงวัยผู้เป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้า
ยักษ์ใหญ่ของเมืองไทยพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร

“แหม เจ้านายเก่งจังเลยนะคะ พุดซะจนเค้ายอมเซ็นสัญญากับเรา ใครๆ ก็ว่า
คุณประวิทย์ นี่แกเขี้ยวลากดินจะตาย” นิดาเลขาของภาสกรแสดงอาการชื่นชมเจ้านาย
ของเธอทันทีที่รถยุโรปคันหรูของลูกค้าจากไปแล้ว

“มันเป็นเรื่องธรรมดาของธุรกิจนะนิดา เราให้ข้อเสนอที่ดีกว่าเค้าก็ต้องเลือกเรา ”

เขาพูดเรื่อยๆ ขณะเดินกลับเข้ามาในตัวตึก

“ขึ้นไป ห้องของคุณประวิทย์ ก็จะมีแต่สินค้าของเราขายชิคะ”

“แค่หนึ่งปีเท่านั้นแหละ แต่ก็คงนานพอที่จะทำให้ผมจัดการกับบริษัทคู่แข่งของเราได้” เขาพูดขณะมองไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์อย่างสนใจ

“ขอโทษนะคะไม่ทราบว่าคุณทนายกรรมนุษย์อยู่ที่ชั้นไหนหะคะ”

“ไม่ทราบว่าคุณติดต่อธุระอะไรคะ”

“ดิฉันมีนัดสัมภาษณ์งานวันนี้คะ”

“อ้อ สัมภาษณ์งานใน زمینهคะ ชั้นเชิญที่ชั้นสองเลยนะคะ” ประชาสัมพันธ์พูดอย่างเป็นมิตร พร้อมชี้ทางให้

“ขอบคุณนะคะ” หญิงสาวที่มาสอบถามกล่าวขอบคุณและเดินจากไป

ภาสกรจ้องเธออยู่นานอย่างใช้ความคิด เขากำลังวิเคราะห์ว่าผู้หญิงคนนั้นใช่คนเดียวกันกับยัยตัวแสบที่เขาเจอเมื่อวันเสาร์หรือเปล่า

ผมยาวตรงคราวนั้น วันนี้ดูหยักศกเล็กน้อย แถมสวยและเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นด้วย ชุดสูทสีขาวที่ต่างกับยัยมอมแมมชุดนักศึกษา และเด็กกะโปโลเสื้อยืดกางเกงยีนส์ลิบลับ แล้วยังโบหน้ารูปไข่ที่ตอนนั้นเป็นผิวขาวอมชมพูระเรื่อโดยธรรมชาติอีกล่ะ ตอนนี้มีมันถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ จนทำให้โบหน้าที่แต่ก่อนดูสวยงามและใสซื่อจนไม่หน้าเชื่อว่าจะเป็นผู้หญิงที่ตะเขวจนลูกและตาเขาจนหน้าชา นั้นดูมีเสน่ห์มากขึ้น ผู้หญิงคนนั้นดูสวยงามน่ารักแตกต่างจากคนที่เขาหมายหัวว่าจะล้างแค้นเอาไว้มากที่สุด

แต่ไม่ว่ายังไงหน้าตาเธอก็เหมือนกันมาก โบหน้าหวานหยาดยิ้มที่ไม่เข้ากับคำพูดและการกระทำของเธอเลยสักนิด

“ใช่แล้ว ต้องเป็นยัยตัวแสบนั่นแน่ๆ!” ภาสกรสรุปกับตัวเอง และทันทีที่คิดได้ ชายาวาว ก็รีบก้าวตามหญิงสาวคนนั้นไปยั้งบันไดหนีไฟอย่างรวดเร็ว

“เจ้านายคะ..เจ้านาย จะไปไหนคะ” นิดาตะโกนเรียกเจ้านายด้วยความประหลาดใจ

“ผมไปธุระ ไม่ต้องตามมานะ” ชายหนุ่มส่งเสียงตอบอย่างรีบร้อน

“แล้ว...แล้วประชุมล่ะคะ” เธอพูดเบาๆ ด้วยความมั่งงินแต่ดูเหมือนเจ้านายจะไม่สนใจอะไรทั้งนั้นแล้ว

เนื่องจากแผนกที่น้ำจิงต้องไป อยู่แค่ชั้นสองเธอก็ตัดสินใจใช้บันไดแทนที่จะใช้ลิฟต์ แต่เดินขึ้นไปถึงชั้นพักเท่านั้น ข้อมือของเธอก็ถูกฉุดดึงไว้ด้วยมือของใครคนหนึ่ง ที่แข็งแรงมาก และเมื่อได้ยินเสียงเข้มๆ เอาเรื่องที่ตั้งมาจากด้านหลัง กระตุกสั่นหลังก็

เย็นเยือกขึ้นมาทันที

“มาทำอะไรที่นี่ไม่ทราบ... ยัยตัวแสบ”

ดวงตากลมโตค่อยๆ หันมาสบตากับผู้ชายโรคจิตที่เธอตังใจว่าจะหนีไปให้ไกลคนนั้น พอเห็นสีหน้าเอาเรื่องของเขา ร่างบอบบางก็นิ่งไปเลย

“อะไร ตกใจรีใจ ” ภาสกรยิ้มอย่างชวนหาเรื่อง มือหนากำข้อมือเล็กเอาไว้แน่น ตังใจว่าคราวนี้ต้องแก้แค้นยัยตัวร้ายนี้ให้ได้

“โถเอ๊ยนี่กว่าจะแน่ แค่เจอกันอีกครั้งก็กลัวจนหาคำมาพูดไม่ได้เลยหรือไง... บังอาจมีเรื่องกับฉันแล้ว วันนี้ยังกล้ากลับมาให้เห็นหน้าอีกนะยัยตัวแสบ คราวนี้อ่าหวังเลยว่า จะรอดไปได้”

คำพูดอดเบ่งอำนาจบาตรใหญ่ของเขาทำให้น้ำขิงที่กำลังตกใจเริ่มโกรธกรุ่นขึ้นมาทีละนิด “พูดเรื่องอะไรของนายไม่ทราบ! จะพูดจาอะไรออกมาก็คิดมั่งซิ ใครเค้าอยากโชคร้ายกลับมาเจอกับนายกันอีตาโรคจิต แล้วนายเป็นบาริโงมีสิทธิอะไรมาจับไม้จับมือฉันอย่างนี้ ที่บ้านไม่มีใครรัก ขาดความอบอุ่น จนต้องมาเรียกร้องความสนใจจากคนอื่นหรือไง ปล่อยเลยนะ”

“เรียกร้องความสนใจจากยัยเหี้ยอย่างเธอนี่นะ! ฝันไปหรือเปล่า”

“ถ้าฝันก็คงเป็นความฝันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของฉันเลยล่ะ นี่ปล่อยเดี๋ยวนี้นะ มาจับมือฉันทำไมเล่า! ปล่อยซิ” น้ำขิงพยายามบิทมือออกจากการเกาะกุม แต่แรงของเธอก็น้อยนิด อีัยกษตรงหน้าไม่ระคายสักนิดเลย

“ฉันไม่ปล่อย! จนกว่าเธอจะขอโทษฉันก่อน” ภาสกรไม่สนใจท่าทางดิ้นรนของเธอ เขายังส่งเสียงเข้มเอาเรื่อง

“ฉันไปทำอะไรให้นายไม่ทราบ ทำไมต้องขอโทษด้วย คนที่ต้องพูดคำนั้นคือนายมากกว่านะ”

“หนอยยัยบ้านี่ ทั้งคำทั้งทำร้ายร่างกายฉันขนาดนั้น ยังมาทำเป็นไม่รู้เรื่องอีกงั้นหรือ”

“ฉันไม่ผิดสักหน่อย ที่ฉันทำก็เพราะป้องกันตัวจากผู้ชายโรคจิต ขอประังแก่ผู้หญิง ไม่มีทางสู้อย่างนายต่างหาก”

“อย่างเธอนี่นะ ไม่มีทางสู้” ชายหนุ่มเค้นน้ำเสียงขิงโกรธรดโรฟีนออกมาทันที

“ก็เซ่นะซิ...อ้อ หรือนายอยากให้ฉันสู้...หนอยอยากให้ฉันสู้ขี้มัย...งั้นก็ได้”

ตืบ ตืบๆ ๑

“โอ๊ย!!”

“นี่แน่ะ ปล่อยฉันทึ่ยวนี้้นะ ปล่อย ปล่อยๆ” มืออีกข้างที่ไม่ถูกจับเอาไว้ ยกแพ้ม
ที่ถือมาสมัครงานพาดเข้าไปตามร่างกายของคนรุกรานแบบไม่ยั้ง

“โอ๊ย! ยัยบ้านี้มันเจ็บนะ” คนถูกตีพยายามหลบเป็นพัลวัน

“แล้วมาจับฉันทึ่ทำไมเล่า ปล่อยนะ ไอ้คนบ้า ไอ้โรคจิต”

ตื้บ ตื้บ ตื้บตื้บ!

“หยุดนะ โอ๊ย! เธอมีสิทธิ์อะไรมาตีฉันทึ่เนี่ย!”

“แล้วนายมีสิทธิ์อะไรมาถูกเนื้อต้องตัวฉันทึ่เล่า!”

“หยุดนะ!”

“ก็ปล่อยก่อนเซ!”

เกิดสงครามขึ้นย่อยๆ ทั้งสองคนต่อสู้กันอย่างดุเดือด แต่ด้วยรูปร่างที่แข็งแรงกว่า
สุดท้ายอาวุธที่เป็นแพ้มสำหรับสมัครงานของน้ำซิงก็หล่นลงข้างตัว สองแขนของเธอก็ถูกเขา
จับเอาไว้แน่น ตอนนี้ภาสกรถือไฟเหนือกว่า เขาใช้ความแข็งแรงกว่าของผู้ชายตริ้งน้ำซิงไว้
กับกำแพง แต่กระวังตัวไม่ให้น้ำซิงเตะเขาได้อีกซึ่งเธอก็ได้ลองพยายามแล้วหลายครั้งแต่ก็
ไม่สำเร็จ

“แผนเก่าของเธอเนาะ ใช้กับฉันทึ่ไม่ได้ผลหรอกนะยัยตัวแสบ ว่าใจจะยอมขอโทษฉันทึ่
รึยัง” ถึงจะหอบหายใจเพราะใช้แรงไปไม่น้อย แต่ชายหนุ่มก็ยังพยายามพูดเสียงแข็งข่มขู่
ด้วยระยะที่ใกล้กันมากทำให้คนที่ถูกจับตัวสั่น แต่เธอก็พยายามรวบรวมสติเชิดหน้าเสียด
กับเขาอย่างกล้าหาญ

“ฉันทึ่ทำผิดอะไร ทำไม่ต้องขอโทษนายด้วย”

“นี่ยัยตัวแสบไม่ต้องเฉไฉ ทำอะไรไปบ้างเธอรู้อยู่แกใจ อย่าเยิ่นเย้อยัยเด็กเหลือขอ
ขอโทษฉันทึ่มา แล้วเรื่องระหว่างเรานั้นจะถือว่าไม่เคยเกิดขึ้น”

“จะให้ฉันทึ่ขอโทษนั้นหรือ ฝันไปเถอะ! คนที่ก่อเรื่องขึ้นและคนคิดนะ มันคือนาย
ต่างหาก หัดรับผิดชอบกับสิ่งที่ตัวเองทำซะบ้างและเลิกโยนความผิดให้คนอื่นได้แล้ว!” เธอ
กระแทกเสียง ทั้งๆ ที่กลัวจนขาสั่น

ตั้งแต่เกิดมาน้ำซิงยังไม่เคยใกล้ชิดกับผู้ชายขนาดนี้มาก่อนเลย ผ่านหลังของเธอ
ตอนนี้แนบอยู่กับผนังด้านหลัง มือทั้งสองข้างก็ถูกเขาจับแนบไว้ข้างตัว แล้วยังร่างกายของ
เขาคือ...ร่างกายของเขานะห่างจากน้ำซิงไม่ถึงสิบเซ็นติเมตรด้วยซ้ำ หวังว่าเขาจะไม่บ้าระห่ำ
มากคิดลวนลามเธอเหมือนในลิปต์วันนั้นหรอกนะ

“เหยียบเข้าถ้าเสียแล้วยังทำเป็นเก่ง ที่นี้มันถิ่นของฉันนะ คิดว่าทำชาอย่างนี้แล้ว จะได้กลับออกไปงายๆ รี๊!” เขาส่งเสียงเหยิบขาด “ฉันให้โอกาสเธอครั้งสุดท้าย เธอจะยอมขอโทษฉันรี๊เปล่า!”

น้ำขิงสบตาเขาด้วยความกล้าหาญทั้งหมดที่เหลืออยู่ (ซึ่งเหลือน้อยเต็มที)

“ไม!” และเธอก็ตอบไปด้วยเสียงหนักแน่น

ได้ยืนอย่างนั้นก็โกรธจนลมออกหู ภาสกรจ้องร่างบางๆ ตรงหน้าอย่างขมขู่ แต่เมื่อเวลาผ่านไปสักพักความประสงค์ที่จะใช้สายตาเพียงเพื่อขู่เข็ญก็กลายเป็นการสำรวจตรวจตรา

เขาจ้องตากลมโตที่มองตอบมาเขาด้วยความประหลาดใจ ฟังจริงๆ ว่าดวงตาของเธอนั้นเป็นสีน้ำตาลอ่อนที่แวววาวเหมือนประกายเพชร มันสวยงามเป็นอย่างมาก แบบที่คอนแทคเลนส์ที่หญิงสาวทั่วไปสวมใส่ไม่อาจเทียบได้ ดวงตาคู่นั้นถูกเน้นให้โดดเด่นมากขึ้นด้วยคิ้วโค้งยาวและขนตาองงามเป็นธรรมชาติที่ยาวจนประกะแก้มของเธอทุกครั้งทีกระพริบตา จมูกโด่งเชิดที่รันทัดๆ อย่างถือดีโดดเด่นอยู่บนใบหน้ารูปไข่เรียวสวย สองแก้มนวลเนียนนั้นแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ เป็นโทนสีเดียวกันกับริมฝีปากอวบอิมเคลือบลิปสติกสีชมพูแวววาว ที่เจ้าตัวคงไม่รู้เลยว่ามันน่าจับแคไหน เขาฟังจริงๆ ว่าผู้หญิงคนนี้มีเสน่ห์ทางเพศรุนแรงต่อเขาเป็นอย่างมาก และตอนนี้อารมณ์ของเขามันก็กระเจิดกระเจิงจนควบคุมแทบไม่อยู่

ร่างบอบบางเริ่มอึดอัดและรู้สึกหวาดกลัวขึ้นอย่างประหลาด ชายหนุ่มที่เมื่อครู่เกรี้ยวกราดอย่างมาก จู่ๆ ก็เสียบไป เขามองเธอด้วยสายตาที่เธอไม่เข้าใจ แต่ก็อึดรู้สึกใจเต้นแรงเพราะสิ่งนั้นไม่ได้

“งั้น...ฉันคงต้องลงโทษเธอ”

ภาสกรก้มลงกระซิบเสียงแหบพร่าที่ข้างใบหู ปลายจมูกโด่งพัดผ่านที่ผิวแก้มเนียนนุ่ม สูดกลิ่นหอมของแก้มนวลไปด้วยอารมณ์รัญจวนใจแล้วก็ผลออกมา เพื่อให้ดวงตาคมกล้าที่มีประกายหวานเชื่อมของตัวเองสบกับแววตาตตะลึงของเธอ

ดวงตาของเขาค่อยๆ ไล่ผ่านความมดงามที่อยู่ตรงหน้ามายังสิ่งที่เขาปรารถนาแต่ที่แรก...ริมฝีปากที่ดูย้วยวนเหลือเกินสำหรับเขาในขณะนี้

ภาสกรค่อยๆ ก้มใบหน้าลงมาใกล้ริมฝีปากนั้นมากขึ้น จนรับรู้ได้ถึงลมหายใจที่ขาดเป็นห้วงๆ ของหญิงสาวที่เขาปรารถนา และเกือบจะถึงสิ่งที่หมายปอง

“โอ๊ย!”